

РЕШЕНИЕ

№ 390

Гр. София, 04 юли 2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД, първо наказателно отделение в публично заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СПАС ИВАНЧЕВ
ЧЛЕНОВЕ: ДЕНИЦА ВЪЛКОВА
СВЕТЛА БУКОВА

при участието на секретаря МАРИЯНА ПЕТРОВА и в присъствието на прокурора РОСИЦА СЛАВОВА, като разгледа докладваното от съдия Букова наказателно дело № 59 по описа за 2024г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.346, т.1 от НПК.

Образувано е по касационни жалби от защитниците на подсъдимите С. В. В., П. Д. Д., В. И. Д. и лично от подсъдимия Й. А. Й. срещу присъда от 07.04.2021 г., постановена по ВНОХД № 343/19 по описа на АС - Пловдив, с която е частично отменена присъда на ОС- Пловдив по нохд № 380/2014 г., и спрямо всеки от подсъдимите е постановено следното:

- **подс. С. В.** е осъден за престъпление по чл.282, ал.2, вр. ал.1, вр. чл.26, ал.1, за което му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от две години и лишаване от право да заема длъжност в Българска агенция по безопасност на храните (БАБХ) за срок от три години. Осъден е и за престъпление по чл.242, ал.9, вр. ал.4, вр. ал.1, б. „б“ и б. „д“, вр. чл.20, ал.2, вр. чл.17, ал.1, вр. чл.54 от НК, за което му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от една година. За тези и за престъплението по чл.311 НК на осн. чл.23, ал.1 НК е определена обща санкция лишаване от свобода за срок от две години, към което е присъединено наказанието лишаване от право да заема длъжност в БАБХ. На основание чл.66, ал.1 НК изпълнението на наказанието лишаване от свобода е отложено за изпитателен срок от четири години, считано от влизане на присъдата в сила;

- **подс. П. Д.** е осъден за престъпление по чл.242, ал.9, вр. ал.4, вр. ал.1, б. „б“ и б. „д“, вр. чл.20, ал.2, вр. чл.17, ал.1, вр. чл.54 от НК, за което му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от две години, като е признат за невиновен да е извършил деянието след предварително сговаряне с неизвестен извършител и е оправдан по повдигнатото обвинение по чл.242, ал.1, б. „е“ от НК. На основание чл.66, ал.1 от НК изпълнението на наказанието е отложено за изпитателен срок от четири години, считано от влизане на присъдата в сила.

- **подс. Й. Й.** и **подс. В. Д.** са признати за виновни за престъпление по чл.311, ал.1 вр. чл.20, ал.2, (вр. ал.4 за подс. Д.), вр. ал.1, вр. чл.26, ал.1 НК, като на всеки от тях е наложено наказание лишаване от свобода за срок от осем месеца, чието изпълнение е отложено по чл.66, ал.1 НК за изпитателен срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила.

Присъдата е потвърдена в останалата ѝ оспорена част.

В жалбата и допълнението към нея, депозирани от защитника на подс. В. (адв. К.) се сочат всички касационни основания по чл.348, ал.1 НПК. Относно осъждането за престъпление по чл.282 от НК се твърди, че в разрез със задължителните предписания на т.5 от Постановление № 2/09.06.1980 г. съдът е приел съставомерност на деяние, от фактическа страна обуславящо друго престъпление, а именно това по чл.311 НК, каквото е било и становището на първоинстанционния съд. Въззивният съд не бил отчел, че двете законови действия по чл.137, ал.6 от ЗВМД – вписване на животновъдния обект и издаване на удостоверение всъщност са един общ фактически състав от две последователни действия, които нямат самостоятелно правно значение, а са взаимно свързани и едното води до другото, като няма как да бъде издадено удостоверение за регистрация, ако преди това съответният животновъден обект не бъде вписан в регистър. Самото нарушаване на служебните задължения е било именно с цел да бъде издадено инкриминираното удостоверение. Същото съображение е изложено и относно обвинението за неизпълнение на задължението по чл.138, ал.1, т.2 ЗВМД за заличаване на регистрацията и обезсилване на удостоверението, като се допълва и че не са изложени мотиви по този въпрос за възприетото от апелативния съд различно крайно становище в отговор на съображенията на първата инстанция, считани за правилни от защитата.

На следващо място относно деянието, свързано с непредадения за регистриране документ в деловодството на ОДБХ, не били изложени мотиви по въпроса дали е документ, подлежащ на такава регистрация, още повече, че същият е предоставен без подпис на подс. Й., участвал в извършването на проверката.

Относно престъплението по чл.242, ал.9, вр. ал.4, вр. ал.1, б. „б“ и б. „д“, вр. чл.20, ал.2, вр. чл.17, ал.1 НК са изложени доводи за допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в липсата на мотиви по възражения на защитниците, свързани с квалификацията признак – предназначение на с.ите за търговски цели, стойността на контрабандната с.а и квалификацията признак „особено големи размери и особено тежък случай“, както и в необсъждане на противоречия в показанията на свидетелите К., възраженията за ползването на специалните разузнавателни средства и тези за проведените 30 бр. разговори между подс. Д. и подс. В.. Отделно от това се счита, че липсвали мотиви и е нарушен законът при обсъждане обективната и субективна страна на престъплението, тъй като присъдата в тази ѝ част е основана на предположения. Такова било налице най-вече относно възприетото от съда знание на подс. В. за извършваната от подс. Д. дейност, тъй като описаните за този извод действия на В. (по бързото регистриране на депото) имат отношение само към деянието по чл.311 НК. За приемането на конкретно вменените му действия – заявяване на ушните марки и предаването им на подс. Д. липсват мотиви относно субективната страна, като за последното е налице и противоречие при приетото фактическо положение, че на свид. С. е било разпоредено единствено оставянето на марките на пазача на дирекцията.

Наведен е и довод за противоречивото квалифициране действията на подс. В. като извършителски – в присъдата, но като помагачески – в мотивите с оглед посоченото в последните, че с действията си е улеснил осъществяване на престъплението.

В жалбата и допълнение към нея от защитника на подс. П. Д. (адв. К.) се оспорва осъждането за престъпление по чл.242, ал.9, вр. ал.4, вр. ал.1, б. „б“ и „д“, вр. чл.20, ал.2, вр. чл.17 НК, като се прави позоваване на всички касационни

доводи. За процесуално нарушение се сочи осъждането на подс. Д. за съучастие с подс. В. и неизвестен извършител, но без да е налице коректно обвинение според обстоятелствената част на обвинителния акт и без съответен въззивен протест. В последния не се поддържало предявеното обвинение за наличието на предварителен сговор, с който според защитата единствено би могло да се реализира конкретното престъпление. Към процесуалните нарушения е отнесено и осъждането на подс. Д., независимо от приетата фактология за замисъл и реализиране инкриминираните действия по внос и превоз на агнета от Румъния още през 2011 г. от собствениците на „Л. с. и.“ ООД и свидетелите К., наели превозвачите. Доказателствената съвкупност е била изопачена, за да се приеме, че подс. Д. е осигурил средствата за престъплението, като е наел двата камиона, а в същото време е установено, че той не се е познавал със семейство К. до пристигането на животните в събирателния център в с. Караджово на 26.05.2012 г. и не е знаел за превозването им. Не били анализирани противоречивите показания на свид. К. в съвкупност с тези на св. Т. и св. А., сочещи предварителното посещение на центъра от първите, начина за наемането на шофьорите за извършения превоз, наличието на тир карнети в тях, а не у подс. Д.; не били обсъдени оспорените електронни съобщения и конкретно за липсата на проведен разговор с подс. Д. за уреждане регистрацията на животните в системата; не били обсъдени приложените специални разузнавателни средства и показанията полицейските служители, установяващи дейност на свид. К. във връзка със закрит техен събирателен център в гр. Мъглиж, а също и извършвана митническа контрабанда по описания механизъм с техни камиони за превоз на животни за Турция. Въз основа на казаното от свид. Я. и свид. Б. не се установявало подс. Д. да е мотивирал подс. В. да се впише центъра в съответния регистър. За деянието в периода 29-30.05.12 г. се твърди, че според показанията на свид. Ц., П. и К. А., С., Т. и К. не се установява приетото от съда обстоятелство, че подс. Д. е извършил заплащане на труда и е съдействал на подс. Д., а че това е сторено от свид. А.. Липсвали мотиви относно показанията на свид. С., Х. и З., установяващи невъзможността при вписването на животните в системата, в подаваната по електронен път митническа декларация да се отбележи произход на сата от България, както и за необходимостта от холограмен стикер и предварително разрешение от турски ветеринарен лекар което обосновава и извод за невъзможността те да бъдат изнесени за Турция. Не били обсъдени различните експертни заключения и причините за възприемането именно на оспореното от защитата, което не отчита по-ниската цена за агнета с румънски произход, условно приетото разделяне по равно на агнетата в двата камиона, тяхното действително тегло към 02.06.12 г., когато са предадени в кланица, вместо към 30.05.12 г., тъй като не са били броени и теглени. На следващо място се твърди, че съдът не е преценил всички писмени доказателства (намиращи се в досъдебното производство и представени в съдебното следствие), въз основа на които се установява, че е налице смесване на разрешения износ на животни от депо в село Пробуда, обл. Шумен, собственост на друго юридическо лице и разрешението за откриване на събирателен център за 1000 бр. агнета в с. Караджово, като не е отчетено, че липсват сочените за реализиране на приготвянето документи – митническа декларация за произход на животните в България, сертификат, издаден от официалния ветеринарен лекар, фактура, че животните са закупени в България от „Л. с. и.“ ООД и сертификат 690/23.05.2012 г. За такива неверни документи съдът е възприел издадените за друг събирателен център, с което е изопачил доказателствената съвкупност. От друга страна игнорирани са били и редица

възражения на защитата, във връзка с които при предходно извършения касационен контрол са дадени задължителни, но неизпълнени указания при второто разглеждане на делото, като тези за годността на протокол за доброволно предаване от свид. Б. с оглед нарушение на чл.163 от НПК, за възстановяване на изтрити файлове; за неправилното позоваване на информацията, получена за проведени разговори между подс. Д. и подс. В. без да е предоставено разрешение от съд; за позоваване на резултатите от специалните разузнавателни средства, допуснати спрямо други лица и след задържането на свид. К., както и за беседите, проведени с него от полицейските служители, дори след фиксирането им във ВДС в резултат на използвани СРС; за неправилно изземване на тир карнетите от полицейски служители вместо от разследващ орган и с разрешение на съда; за неправилно възлагане на правни задачи към назначаваните по делото експертизи, както и за неправилни изводи, че свалените ушни марки са били румънски въз основа само на предположение в една от тях за това обстоятелство и при неodobreno от съда изземване на марките с протокол за оглед на местопроизшествие.

Нарушението на материалния закон е обосновано с довод за неправилно осъждане за приготвяне към контрабанда на с.и за търговски цели чрез използване на документи с невярно съдържание, тъй като такива документи не са налице по делото, а и процесните агнета са били предназначени за клане, а не за търговски цели. Не била отчетена настъпила промяна от 01.06.12 г. в уредбата за износ на дребни преживни животни за Турция и наличието на по-благоприятен закон по смисъла на чл.2, ал.2 НК, запълващ бланкетния състав на престъплението. Наред с това не е установен и признакът по ал.4 на чл.242 НК - особено големи размери и особено тежък случай, само въз основа на регистрирания център за 1200 бр. агнета и едно от експертните заключения, без да се отчете фактът, че регистрираните в системата „В.“ животни са 600 бр., за които е бил и сключен договор за превоз с „М. и.“ ООД, а за останалите 600 бр. превозът е бил извършен от сем. К.. Отделно от това е акцентирано и на абсолютната негодност на действията, предприети от подс. Д. да се постигне противоправния резултат на престъплението, тъй като те не са от естество да създадат реална опасност за извършване на износ за Турция и в този смисъл от обективна страна не са създадени условия за извършване на конкретното престъпление. Субективният елемент на деянието също е оспорен предвид доводите за неправилно възприета фактология за знанието на подс. Д. за една част от обстоятелствата, вкл. и за изписването и докарването на ушните марки от гр. Костинброд, както и изцяло погрешно изградено само на база извършеното от него пренасяне на марките в запечатан кашон, с чието съдържание не е бил запознат. В тази насока се обсъждат обяснения на подс. Д. в протокола за доброволно предаване, според които подс. Д. е заръчал премаркирането на агнетата с тези ушни марки, но за клане, а не за износ, респ. за търговски цели, като се отчете и че според сключения договор за ветеринарно медицинско обслужване именно Д. е следвало да следи за съответствието на идентификаторите на животните. За установяване на субективната страна на деянието според защитника не биха могли да послужат и установените факти за познанството и случайната среща на Д. с подс. В., попълването на ръкописния текст в заявлението за регистрация на центъра, както и сключването на договор за ветеринарно обслужване, макар и без представителна власт, но с оглед последващото му упълномощаване.

Въз основа на тези доводи се прави искане на първо място за оправдаването на подс. Д., поради липса на престъпление, а алтернативно – да се отмени

присъдата, като делото се върне за ново разглеждане от друг състав на съда, поради допуснати абсолютни процесуални нарушения. Посочено е и касационното основание явна несправедливост на наказанието, в случай, че не се възприемат останалите доводи. В подкрепа на претендираното снизхождение при санкционирането на подсъдимия чрез прилагане разпоредбата на чл.55, ал.1, т.2, б. „б“ от НК се твърди пропуск да се оцени адекватно здравословното състояние на лицето, липсата на други противообществени прояви в дванадесетгодишен период, както и прекомерната продължителност на процеса.

В жалбата от **подс. Й. Й.** се съдържат доводи за наличието на всички касационни основания. Основните аргументи за тях се свеждат до твърдението за необсъдено възражение за прилагане на по-благоприятен закон (с оглед отпадане на задължението за съставяне на приемо-предавателни разписки при предаване на ушни марки); оспорената характеристика на процесните разписки (специфични документи с двама автори) като официални удостоверителни документи и считаната за неправилна преценка на съда относно липсата на маловажност на случая (единствено при фактическото предаване на марките не чрез официалния лекар, предвид целта на съставянето на разписките и верността на отразеното в тях относно получателя на марките). Счита се също, че наложеното наказание лишаване от свобода за срок от осем месеца, макар и с приложението на чл.66 от НК е несъответно на обществената опасност на дееца и деянието и при изтеклия времеви период от последното.

В жалбата от **защитника на подс. Д.** също се съдържат доводи за липсата на официален характер на инкриминираните разписки, като се акцентира на целта на съставянето им, двамата им автори, от които само подс. Й. е длъжностно лице. Твърди се също маловажност на случая и нарушение на чл.2, ал.2 от НК с отказа на съда да приложи по-благоприятния последвал закон поради променения ред за снабдяване с ушни марки. Оспорено е съучастническото качество на подс. Д. като интелектуален помагач, тъй като на първо място е подписал документа (и в този смисъл може да е съизвършител), а на второ – не е улеснил извършителя след вече взето негово решение за извършване на престъплението, а е предизвикал вземането на решение от подс. Й. (характерно за подбудителя). Явната несправедливост на наказанието от осем месеца лишаване от свобода при прилагане на чл.66 НК е обоснована с очевидното му несъответствие с обществената опасност на деянието предвид датата на реализирането му.

В касационното съдебно заседание вземат участие подсъдимите С. В. и П. Д. заедно с упълномощените си защитници, като всеки от тях поддържа направените искания и подкрепящите ги доводи в жалбите.

Подс. Й. Й. и подс. В. Д., както и защитниците им, редовно уведомени, не се явяват и не ангажират допълнителни становища по депозираните жалби.

Представителят на Върховна прокуратура счита жалбите за неоснователни и предлага оставянето им без уважение, като сочи, че апелативният съд не е допуснал процесуални нарушения във връзка с оценката на доказателствата и е изпълнил задълженията си по чл.13, чл.14 и чл.107 от НПК за всестранно, пълно и обективно изследване на всички доказателства с убедително изложени съображения за извършените от подсъдимите престъпления. Въз основа на собствена доказателствена преценка е достигнал до извода за наличието на съучастие в контрабанда, а сочените в жалбите възражения касаят необоснованост на присъдата, което не е предмет на касационна проверка.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните в производството и извърши проверка на въззивния съдебен акт в пределите по чл.347, ал.1 НПК, прие следното:

Настоящото касационно производство е второ по ред и е образувано по описаните жалби след като с решение на ВКС № 123/27.06.2019 г. по нд № 475/2019 г. поради липса на мотиви и нарушение на материалния закон частично е отменено решение № 14 от 22.01.2019 г. по внохд № 290/2017 на АС – Пловдив и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд. При проследяване цялостния процесуален развой на делото се установява, че:

1. С първоинстанционната присъда № 18 от 07.03.2017 г. на ОС- Пловдив по нохд № 380/2014 г. съдът е признал:

- **подсъдимия П. Д.** за виновен в престъпление по чл.242, ал.9, вр. ал.4, вр. ал.1, б. „б“ и „е“ от НК за приготвяне към квалифицирана митническа контрабанда в особено големи размери и особено тежък случай, като деянието е извършено при предварително сговаряне с неизвестен извършител, за което му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от две години. На основание чл.25, вр. чл.23, ал.1 от НК между това наказание и наложеното по нохд № 1709/2011 г. на РС- Пловдив е определено общо най-тежко такова лишаване от свобода за срок от три години, което да се изтърпи при общ режим, като е приспаднато предварителното задържане по двете наказателни производства. С присъдата подс. Д. е признат за невиновен и оправдан по обвинението деянието да е извършено при продължавано престъпление; приготвянето да е било към деяние и с квалифициращ признак по б. „д“ на чл.242, ал.1 (по отношение на с.и с търговски цели в големи размери); да е извършено в съучастие с останалите трима подсъдими и неизвестен извършител, да е извършено след предварително сговаряне с останалите подсъдими, както и да е извършил действие по приготвянето – в периода 26.05.2012 г. – 30.05.2012 г. в гр. Пловдив и гр. Садово да е намерил съучастници – В. Д. и длъжностните лица, заемащи отговорно служебно положение –в ОДБХ – Пловдив – подс. С. В. и подс. Й. Й.;

- **подсъдимия П. Д.** - за невиновен по обвинение за подбудителство и помагачество в престъпление по чл.282, ал.2 от НК, извършено от подс. С. В..

-**подсъдимия С. В.** - за виновен за престъпление по чл.311, ал.1 НК, за което са му наложени наказания лишаване от свобода за срок от една година и лишаване от право да заема отговорна служебна длъжност за срок от две години. На основание чл.66, ал.1 НК изпълнението на наказанието лишаване от свобода е отложено за срок от три години.

- **подсъдимия С. В.** - за невиновен в извършване на престъпление по чл.282, ал.2, вр. ал.1, вр. чл.20, ал.2, вр. чл.26, ал.1 от НК, за което е оправдан.

- **подсъдимите С. В., Й. Й. и В. Д.** – за невиновни в съизвършителство помежду си и с подс. П. Д. за приготвяне към квалифицирана митническа контрабанда в особено големи размери и особено тежък случай, за което са оправдани по обвинението по чл.242, ал.9, вр. ал.4, вр. ал.1, б. „б“, „д“ и „е“, вр. чл.26, ал.1, вр. чл.20, ал.2, вр. чл.17, ал.1 от НК.

- **подсъдимите Й. Й. като извършител и В. Д. като помагач,** за виновни в съучастие в престъпление по чл.311, ал.2, вр. ал.1 от НК, представляващо маловажен случай, като всеки от тях е освободен от наказателна отговорност с наложено административно наказание глоба по чл.78а от НК в размер на две хиляди лева за подс. Й. и пет хиляди лева за подс. Д..

- подс. **Й. Й.** е признат за невиновен и оправдан по обвинение за самостоятелно извършено престъпление по чл.282, ал.2, вр. ал.1, вр. чл.26, ал.1 от НК.

2. По постъпил протест и жалби на подсъдимите срещу постановената присъдата, с решение № 14 от 22.01.2019 г. по внохд № 290/2017 г. АС – Пловдив е постановил:

- отмяна на присъдата в частта относно обвинението за престъпление по чл.311, ал.2, вр. ал.1 от НК спрямо подс. **Й.** и подс. **Д.** (като помагач) поради настъпила погасителна давност за наказателно преследване и прекратяване на производството спрямо тях на основание чл.24, ал.1, т.3 от НПК.

- изменение на присъдата, като е преквалифицирано документното престъпление, извършено от подс. **В.** в по-леко наказуемото по чл.311, ал.2, вр. ал.1 от НК (маловажен случай) и прекратяване на производството на основание чл.24, ал.1, т.3 от НПК, поради настъпила погасителна давност.

- изменение на присъдата в частта относно извършеното от подс. **П. Д.** престъпление по чл.242, ал.9 от НК, като е намалена стойността на предмета на контрабандата, а по отношение на наказанието е приложен чл.66, ал.1 НК за срок от пет години, определен и за наложеното по реда на чл.25, ал.1 НК общо най-тежко наказание от три години.

В останалата ѝ част присъдата е потвърдена.

3. По касационна жалба от защитниците на подсъдимия **П. Д.** и протест на прокурора е постановено решение № 123 от 27.06.2019 г. на ВКС по нд № 475/2019 г. С него въззивното решение е отменено в частта, с която е

- потвърдена присъдата за оправдаване на подс. **С. В.** и **П. Д.** в съучастие в престъпление по чл.282, ал.2, вр. ал.1, вр. чл.26, вр. чл.20, ал.2 (за **В.**) и вр. чл.20, ал.3 и ал. 4 от НК (за **Д.**);

- изменена присъдата и преквалифицирано документното престъпление на подс. **С. В.** в чл.311, ал.2, вр. ал.1 от НК, за което е оправдан и производството е прекратено на основание чл.24, ал.1, т.3 НПК;

- изменена е присъдата за освобождаването на подсъдимите **Й. Й.** и **В. Д.** от наказателна отговорност за престъпление по чл.311, ал.2, вр. ал.1, вр. чл.26, ал.1, вр. чл.20, ал.2 (за **Й.**) във вр. ал.4 от НК (за **Д.**) и наказателното производство е прекратено на основание чл.24, ал.1, т.3 НПК;

- изменена е присъдата за извършено от подс. **П. Д.** престъпление по чл.242, ал.9, вр. ал.4, вр. ал.1, б. „б“, „д“ и „е“ от НК, като е намален размерът на предмета на престъплението, приложена е разпоредбата на чл.66 от НК и е извършено групиране по чл.25 от НК;

- потвърдена е присъдата за оправдаване на подс. **С. В.** в съучастие в престъпление по чл.242, ал.9, вр. ал.4, вр. ал.1, б. „б“, „д“ и „е“, вр. чл.20, ал.2 от НК.

В останалата му част въззивното решение е оставено в сила.

За очертаване предмета на настоящия касационен контрол е необходимо да се посочи, че поради липсата на съответен касационен протест при първото произнасяне на ВКС присъдата на ОС – Пловдив е влязла в сила в частта ѝ относно оправдаването на **подс. Й.** за самостоятелно извършено престъпление по чл.282, ал.2, вр. ал.1, вр. чл.26 от НК, както и относно оправдаването на **подсъдимите Й. и Д.** за съучастие като съизвършители в престъплението по чл.242, ал.9, вр. ал.4, вр. ал.1, б. „б“, „д“ и „е“, вр. чл.20, ал.2 от НК.

Поради липсата на съответен касационен протест присъдата следва да се счете за влязла в сила и в потвърдената от първия въззивен съд оправдателна част

(също потвърдена от ВКС) спрямо **подс. Д.** по обвинението за това деянието по чл.242, ал.9 НК да е извършено при продължавано престъпление; приготвянето да е било към деяние с квалифициращ признак по б. „д“ на чл.242, ал.1 от НК (по отношение на с.и с търговски цели в големи размери); да е извършено в съучастие с останалите трима подсъдими и неизвестен извършител; да е извършено след предварително сговаряне с останалите подсъдими, както и да е извършил действие по приготвянето – в периода 26.05.2012 г. – 30.05.2012 г. в гр. Пловдив и гр. Садово да е намерил съучастници – **В. Д.** и длъжностното лице, заемащо отговорно служебно положение – в ОДБХ – Пловдив – **подс. Й. Й.**

Понастоящем с оглед липсата на депозиран касационен протест, атакуваната присъда на АС- Пловдив е влязла в сила в частта ѝ относно оправдаването на **подс. Д.** за съучастие с **подс. В.** в престъпление по чл.282, ал.2, вр. ал.1, вр. чл.26, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.3 и ал.4 от НК.

По следващите констатации на касационния състав, относими към отделните жалби и обвинения на всеки от подсъдимите и с оглед конкретните оспорени от страните действия на съда по установяване на фактите и/или по правната им оценка, се налага разглеждането на всяко от обвиненията по реда, следван и от въззивния съд. Част от тях поради инкриминираната съвместна дейност и сходните доводи в жалбите, позволяват общото им обсъждане.

По жалбата на подс. В. относно обвинението по чл.282, ал.2, вр. ал.1, вр. чл.26, ал.1 от НК.

Изложените оплаквания касаят правилното приложение на материалния закон, в която насока при второто разглеждане на делото са били съобразени указанията, дадени с отменителното решение на ВКС. Последните се основават на становището, че приетите за установени по делото факти предпоставят невъзможност документното престъпление да изключи длъжностното престъпление в конкретния случай, както и че неправилно нарушаването на чл.137, ал.6 от ЗВМД е прието да представлява изпълнение на служебните задължения (л.7 от решение по нд № 475/19 г. на ВКС). В съответствие с тях и при правилно изяснената фактология по делото въззивният съд само частично е споделил изводите на първата инстанция, като е приел, че с част от деянията – вписването на процесния събирателен център в регистър без протокол за съответствие с ветеринарномедицинските изисквания на назначената специална комисия; непредаването на заключението за извършената проверка в обекта за регистрация в деловодната система на ОДБХ – Пловдив и издаването на заповед за заличаване регистрацията на центъра, извършени съответно на 03.05.2012 г., на 04.05.2012 г. и в периода от 04.05 до 30.05.2012 г., **подс. В.** самостоятелно е реализирал обективните и субективни признаци на така вмененото му престъпление. Изложените съображения в тази насока, касаещи неприложимостта на т.5 от ППВС № 2/1980 г. в процесния случай са правилни и се споделят от настоящия касационен състав, но само частично относно изпълнените служебни задължения на **подс. В.**, касаещи цялостната процедура по чл.137 и чл.138 от ЗВМД /в приложимите му редакции преди изменението съответно с ДВ, бр.7/13 и ДВ, бр.13/20 /, както и общото му такова съобразно вътрешна Инструкция за документооборота. Относно включеното в обема на обвинението нарушение по чл.137, ал.6 от закона, касаещо самото вписване на обекта (реализирано на 03.05.2012 г.) същите не могат да се сметат за съответни на обсъжданото задължително предписание, а и са в разрез с приетата по делото фактология.

На първо място в принципен план и в отговор на защитните доводи следва да се уточни, че действително съставите на престъпленията по чл.282, ал.1 и чл.311, ал.1 от НК могат да са в съотношение на общ и специален в контекста на правилото „*lex specialis derogate legi generali*“, но само в случаите, когато изпълнителните деяния и на двете се прекриват. В процесния случай наред с лъжливото документиране, реализирано чрез издаването на процесното удостоверение с невярно съдържание, подс. В. е извършил и нарушения при изпълнение на службата, съпроводени със специалната изискуема цел по чл.282, ал.1 от НК, от които са настъпили последиците по ал.2 на разпоредбата, конкретно обсъдени в атакувания акт. Поради това и правилно, а също и в съответствие със задължителните указания в отменителното решение на ВКС, въззивният съд е приел реализирането в съвкупност и на престъпление по чл.282, ал.2, вр. ал.1 от НК.

Доводът на защитника, основан и на показанията на свид. П. Я. за единния фактически състав на изискването по чл.137, ал.6 ЗВМД (предвиждащо задължение за директора на ОДБХ в тридневен срок от представянето на становище от назначената комисия да впише животновъдния обект в регистър и да издаде удостоверение за регистрация) е принципно верен и относим за правомерно развитие на процедурата за регистриране на обекта и финализирането ѝ с вписването му в регистъра, обуславящо и издаването на удостоверителен документ за това. Вярно е също, че условие за издаване на удостоверение е да е налице вписване в регистъра, също както необходимото извършване на предхождащата проверка на обекта от комисия. Същественото в случая е обаче, че всички посочени елементи от фактическия състав (както вписването, така и издаденото удостоверение, а също и предхождащата проверка, извършвани от различни лица) са реализирани в отклонение от предвидения ред, поради което няма пречка извършеното във връзка с всеки от тях да се разглежда като отделна деятелност, чийто фактически елементи биха могли да реализират различни престъпления, постигащи различни противоправни последици с отделни обекти на защита. В този смисъл твърдението, че не би могло да се издаде удостоверение без вписване на стопанството в регистъра е вярно само при спазване на предписанията на специалния закон, каквото в случая не е налице, като практически липсата на вписване не препятства неправомерното издаване на удостоверение, също както отсъстващото положително становище на проверяващата комисия не е препятствало следващите неправомерни действия (както сочи и свид. Я. в показанията си пред втория въззивен състав, назовавайки това обстоятелство като особеност на случая – л.106 от съд. дело). Обратно застъпеното становище не държи сметка, че наличието на удостоверение за съответствието на обекта със специфичните законови изисквания е елемент и от изискуемия набор условия за реализиране на износ на ДПЖ, каквато цел на издаването му в процесния случай също може да се открие, но това не води до извод, че действията, съпровождащи издаването му в нарушение на служебните задължения следва да се разглеждат единствено като част от деятелността, свързана с неправомерния износ. В крайна сметка обстоятелството, че извършването на едно престъпление фактически се явява улесняващо реализирането на друго, не препятства възможността да са налице две самостоятелни съставомерни деяния.

Независимо от изложеното обаче в процесния случай несъгласието на настоящия касационен състав с приетата съставомерност на извършеното на 03.05.12 г. вписване на животновъдния обект в нарушение на чл.137, ал.6 от ЗВМД като престъпление по служба, произтича от становището, че то също представлява

документно престъпление и нарушеното служебно задължение е признак от състава на последното, поради което е налице предвидената в т.5 от ППВС № 2/1980 г. невъзможност за ангажиране отговорността на подс. В. по чл.282 от НК за това деяние. Невярно удостовереното в регистъра обстоятелство за вписване на обекта след съответна проверка, завършила с одобрителен протокол, по естеството си е официално писмено волеизявление на длъжностното лице в кръга на службата му, извършено по установения ред в предвидена форма, а правната му оценка не би могла да е различна от тази на самото издадено невярно удостоверение, прието като престъпление по чл.311, ал.1 от НК. Независимо, че коментираното вписване в регистъра е отделно посочено в диспозитива на обвинителния акт като самостоятелно деяние, включено в продължаваната престъпна дейност по чл.282, ал.2 от НК, според самата застъпена от прокурора теза в обстоятелствената му част (на л.17 от акта), с вписването на обекта в регистъра и издаването на удостоверение за това е приключен фактическият състав по чл.137, ал.6 от ЗВМД. Такава е и приетата за установена по делото фактология, разкриваща допуснати нарушения по служба, но изразяващи се в неспазване на цялостната процедура за регистрация на обекта, разписана в разпоредбите на чл.137 от ЗВМД. Същата представлява процес, в рамките на който при условията на обвързана компетентност – след вече извършена проверка от назначена комисия и представено от нея положително становище (ал.3 на чл.137 от закона) или след отстранени пропуски и изготвен протокол за това (ал.5 на чл.137), заявеният обект подлежи на регистриране от директора на ОДБХ чрез вписване в регистър на конкретни индивидуализиращи го данни (тези по чл.137, ал.9 от ЗВМД) и издаване на удостоверение за това. Именно нарушението на процедурата по регистрация чрез практическото обръщане на установения ред (първо е вписан неотговарящ на изискванията обект, а след това неофициално е дадено предписание за привеждането му в съответствие с тях), както и последващото бездействие за deregистрирането на нередовния обект представляват нарушения на служебните задължения на подс. В.. Техен израз не би могло да е самото вписване на обекта – чрез въвеждане в регистъра на информацията по ал.9 на чл.137 ЗВМД, така както е прието и за издаденото удостоверение за това, тъй като тези проявления на нарушени служебни задължения са елемент от състава на документно престъпление. По тези съображения отговорността на подс. В. за това деяние като част от продължавано престъпление по чл.282, ал.2 от НК е ангажирана неправилно и същият следва да бъде оправдан. Такъв процесуален подход е единствено възможен при липсата на съответно направено искане за преквалифициране на деянието в първоначално депозирания касационен протест на прокурора при предходното касационно производство.

Неоснователни са доводите в жалбата за несъставомерност на деянието на 04.05.12 г., от фактическа страна изразяващо се в непредаване заключението на комисията за извършената проверка на обекта от 03.05.12 г. за регистрация в деловодството съобразно чл.14 от Инструкцията за документооборота в БАБХ/2011 (утвърдена със заповед от 17.05.2011 г. на изпълнителния директор на БАБХ), изискващ предаване за регистриране на изходящи и вътрешни документи от служителите. На първо място такова задължение е адресирано към всички служители в БАБХ и е предвидено, макар и общо за изходящи и вътрешни документи в посочената разпоредба, а основанието за необходимостта от това за конкретния документ (по естеството си представляващ становище на комисията) следва да се търси в ЗВМД и конкретно разпоредбите на чл.137, ал.3 и ал.6, визиращи срок за вписване на обекта или за мотивиран отказ на директора на

ОДБХ за това в случай, че не отговаря на изискванията. Предвиденият към инкриминирания период тридневен срок за произнасянето на директора има за начало представянето на становище от комисията с предложение за регистрация или отказ, което несъмнено изисква спазване на утвърдената вътрешна процедура за отразяване на документа в деловодната система на ведомството. Последното има значимост най-малкото за преценка евентуалното наличие на мълчалив отказ по депозирано заявление за регистрация на животновъден обект, чиято законосъобразност би могла да бъде оспорвана по административен ред. Очевидно е, че в процесния случай е имало изготвен документ на комисията с конкретно съдържание, макар и в електронен вид и само с подписа на свидетеля Б. и при спазване на обичайната процедура същият е следвало да бъде вписан в деловодството на ОДБХ, като евентуалното реализиране на това действие би осуетило възможността за регистрацията на обекта. Извършването на последната още на 03.05.12 г. преди изтичането на предвидения срок за изготвянето на становище от комисията (течаш от датата на проверката) сочи за изначалното намерение на подс. В. да се наруши правилото за зачитане ефекта от даденото отрицателно становище на комисията и същото да не се обективира, което прави безпредметно обсъждането на въпроса дали е бил в завършен вид подлежащ на регистрация документ. По същите съображения е без никакво правно значение и обстоятелството, че неизпълненото изискване се дължи на факта, че документът не е бил подписан от участвалия в комисията подс. Й., поради отсъствието му от дирекцията в момента на изготвянето му, но е могло да се отстрани технически лесно впоследствие. Именно за да се постигне процесната неправомерна цел е ползван идентичен подход и с нерегистрираното предписание за необходимите мерки в девет точки за отстраняване на констатираните нередовности, на което съдът с основание е акцентирал. То е било неофициално изготвено само от свид. И. по нареждане на подс. В. и е предадено на подс. Д., а стриктното спазване на чл.137, ал.4 от ЗВМД е изисквало даването му от комисията и определянето на срок за отстраняване на пропуските.

Липсващото регистриране на становището, макар и в нарушение на обсъденото изискване, не би било съставомерно като престъпление по чл.282, ал.2, вр. ал.1 НК само в случай, че не е последвала регистрацията на обекта в нарушение на правилата, тъй като единствено така не биха могли да настъпят съставомерните немаловажни вредни последици.

На следващо място в обхвата на престъплението по чл.282, ал.2, вр. ал.1, от НК е включено и неизпълненото задължение по чл.138, ал.1, т.2 от ЗВМД, изискващо дерегетиране на обекта и отмяна на удостоверението, което несъмнено е отделно изискване, с чието несъобразяване от подс. В. също е реализирано обсъжданото престъпление. Това е така, защото задължението да се следи и за последващо съответствие на регистрираните обекти с нормативните изисквания не е поставено в зависимост от тяхното правомерно регистриране, т. е. то се предполага без да изключва възможността впоследствие да настъпи промяна, налагаща предприемане на активни действия по заличаването на регистрацията, която поначало е безсрочна (ал.8 на чл.137 от ЗВМД). Именно бездействието на подсъдимия в тази насока е съставомерно и в причинна връзка с настъпилите съставомерни последици и налага извод за правилното ангажиране на отговорността му и за него.

За разлика от въззивния съд обаче, настоящият съдебен състав прие, че в процесния случай не са налице еднородни самостоятелни деяния, обединени от общи обективни и субективни признаци под усложнена престъпна дейност, а се

касае за едно единствено такова. Това е така доколкото по делото е несъмнено установена неразривна свързаност на обсъдените неизпълнени служебни задължения от подсъдимия в длъжностното му качество. С отделните посочени нарушения (условно посочени така, тъй като се касае все за бездействия), но при съвкупната им наличност в процесния случай (по чл.137, по чл.14 от вътрешната инструкция за документооборота и чл.138, ал.1, т.2 от ЗВМД) е формиран общ предмет на престъплението и единен престъпен резултат. Игнорираните изисквания за регистриране на животновъдния обект касаят както вече бе посочено цялостния хронологически последователен процес по проверка, изготвяне на становище, евентуално изпълнение на писмено предписание за отстраняване на пропуски и издаване на разпореждане за вписване. Същият изначално е започнал в разрез с разписаната процедура, при което невходираното становище на комисията и липсата на предприети действия за дерегетиране на обекта до края на инкриминирания период не могат да се оценят като самостоятелни и разграничаващи се едно от друго. Деятелността на подсъдимия под формата на бездействие относно конкретните вменени като неизпълнени задължения е осъществена последователно в изпълнение на едно решение, насочено към реализиране на един резултат. В обхвата на умисъла му е било постигането на инкриминираната цел за получаването на облага за „Л. с. и.“ ООД, изразяваща се в регистрацията и възможността за експлоатиране на процесния животновъден обект без да са спазени специфичните нормативни изисквания за това, въз основа на една общо формирана преценка, а не в резултат на изолирани по между си деяния. Той не е входил изготвения протокол с отрицателно становище именно за да няма пречка за регистрацията и още към този момент е бил наясно, че бездейства относно задължението по чл.138, ал.1, т.2 от ЗВМД. Непредприемането на длъжимите действия до края на инкриминирания период – 30.05.2012 г. не е в резултат на ново решение, взето с оглед изменени условия на осъществяване на деянието, а с оглед постигане на същата цел. Настъпилите вредни последици (регистриран обект, неотговарящ на изискванията за т.нар карантинни депа за износ и за хуманно отношение към ДПЖ, опасност от разпространение на заразни болести при по-продължителен времеви период, уронен престиж на ОДБХ – Пловдив и създадени смущения в нормалното функциониране на дирекцията) също са съвкупен резултат от всички неизпълнени задължения. Подлежащ на отчитане в тази връзка е и аргументът, че при евентуално предприето дерегетиране на обекта, се поставя под въпрос възможността единствено с неизпълнените задължения при неговата регистрация да се създаде опасност от настъпването на посочените немаловажни последици. С други думи самата съставомерност на деянието в конкретния случай е обусловена и от двете обсъдени като неизпълнени задължения на длъжностното лице, а това налага да се приеме, че отделните бездействия (независимо от датите на реализирането им в рамките на част от инкриминирания период – от 04.05. до 30.05.12 г.) не формират извод за самостоятелни деяния и престъплението не е осъществено при наличие предпоставките на чл.26, ал.1 НК, както неправилно е счел апелативният съд, съгласявайки се с обвинителната теза. Предвид тези съображения постановената присъда следва да се измени, като подсъдимият В. бъде оправдан и за това извършеното от него престъпление по чл.282, ал.2, вр. ал.1 от НК да представлява продължавано такова по смисъла на чл.26, ал.1 НК.

В жалбата от подс. В. не се съдържат доводи, касаещи осъждането му за престъпление по чл.311, ал.1 НК, поради което и следва да се приеме, че не е

налице основание за касационен контрол по т.1 и т.2 на чл.348, ал.1 от НПК спрямо тази част от атакуваната въззивна присъда.

По жалбите на подс. В. и подс. Д. относно обвинението за съучастие в престъпление по чл.242, ал.9, вр. ал.4, вр. ал.1, б. „б“ и „д“, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1 от НК.

С въззивната присъда подс. В. за пръв път е осъден за извършване на престъплението в съучастие с подс. Д., като последният отново е осъден за това и е оправдан да е реализирал деянието след предварително сговаряне с неизвестен извършител.

На първо място следва да се отговори на доводите на страните за допуснати процесуални нарушения по смисъла на чл.348, ал.1, т.2 НПК, изразяващи се в липса на мотиви и неизпълнение на дадените с отменителното решение указания на ВКС. Такива оплаквания се съдържат в жалбите от защитниците на подс. В. и подс. Д., като са относими само за осъждането им за престъплението по чл.242, ал.9, вр. ал.4, вр. ал.1 от НК и позволяват общото им обсъждане. Несъмнено едно от основанията за връщане на делото за ново разглеждане от въззивния съд е сведено до констатирания съществен процесуален пропуск да се отговори на сочените от защитника на подс. Д. възражения по част от доказателствата и направения при осъждането им доказателствен анализ – за събрани извън процесуалния ред фактически данни; за ползвани резултати от специални разузнавателни средства, приложени по искане за друго дело; за правния характер на оперативната беседа; за процесуални нарушения при сваляне на компютърни данни. Наред с това предходният касационен състав е посочил необходимостта при повторното въззивно производство да се даде отговор и на поставяни въпроси за обосноваването на съдебния акт, които не подлежат на касационно разглеждане, касаещи изводите на ветеринарномедицинската експертиза, назначена от апелативния съд, като се обсъдят отново и доводите в депозиран касационен протест за евентуална съпричастност на подс. В. в приготвянето към квалифицирана митническа контрабанда.

При новото разглеждане на делото от въззивния съд е проведено съдебно следствие, в рамките на което е извършен допълнителен разпит на част от свидетелите (П. Я., Т. И. с приобщаване на показанията им от досъдебното производство, Г. Д., С. П., В. Т., Н. А., М. К. и К. К.), допуснати са нови свидетели (П. З., К. К., К. Г., Т. Т. и Х. П.), прието е заключение по допълнително експертно изследване – съдебна ветеринарномедицинска експертиза относно стойността на процесните агнета и са приобщени допълнителни писмени доказателства – писмо изх. № 4901- ЗЖ/04.10.2011 г. на изпълнителния директор на БАБХ относно изискванията при транспортиране на дребни преживни животни, предназначени за износ. След така положените процесуални усилия за попълване на делото с доказателства и проверка на вече събраните такива, действително апелативният съд не е извършил детайлно обсъждане на същите, което е счел за ненужно при разчетената непротиворечивост помежду им, но изрично е уточнил, че въз основа на тях е приел за непроменена установената от първата инстанция значима за делото фактология, която е възпроизвел в мотивите си. По оспорения от защитниците доказателствен анализ на първата инстанция също, независимо че е пестеливо формулиран, е даден отговор за пълното му споделяне без коментиране на всеки доказателствен източник поотделно. Макар и формално укорим (доколкото не позволява пълно и лесно проследяване на доказателствената основа за всеки приет за установен факт, извличащ се едновременно от различни

източници), този подход според настоящия касационен състав не сочи, че са останали неизпълнени указанията в отменителното решение на ВКС и конкретно по този начин отново да не е даден отговор на значимите по делото възражения на страните, което да представлява съществено процесуално нарушение. Това е така на първо място поради обстоятелството, че част от защитните доводи касаят въпроси, свързани с незначителни подробности от цялата фактическа обстановка, посочена като ненужно детайлно изяснявана и от предходния касационен състав (като например дейността на други лица, направени помежду им уговорки в предхождащ инкриминирания период и реализирани впоследствие намерения), въз основа на които защитата изгражда и тезата си не толкова за изключване дейността на подсъдимите В. и Д., а по-скоро за липса на сериозна укоримост на същата и оттам за несъставомерността ѝ. Отделно от това, на второ и в най-голяма степен значимо място е наличието на все пак даден от съда макар и не изричен отговор по основните възражения, а имплицитно съдържащ се такъв в направените по същество негови изводи, касаещи съпричастността на подсъдимите към инкриминираното деяние. Част от направените възражения – многобройни и недостатъчно ясно изложени, не са се нуждаели от изрично обсъждане, отделно от вече приетото по доказателствата и изводите въз основа на тях за съставомерността на деянието, доколкото в последното се съдържа ясна позиция на съда, а различното становище на защитата се основава на друг прочит на материалите по делото. Така апелативният съд не е приел да е налице изготвена невярна митническа декларация и част от придружаващите я изискуеми документи и дори изрично е подчертал, че съставянето им е предстояло, отчитайки единствено последното обстоятелство като значимо за конкретното обвинение в приготвяне за квалифицирана контрабанда, а не за започнало вече реализиране на престъплението. Поради това е било напълно ненужно да се обсъжда защитен довод, сочен и пред настоящата инстанция за липсата на такива писмени доказателства по делото. По идентичен начин стои въпросът и с твърдяното объркване и погрешна интерпретация на предоставеното разрешение за внос на процесното дружество от турските власти, чието коректно обсъждане също е налично и не поражда необходимост от допълнително и изрично уточнение, че не е относимо за извършен впоследствие износ от друг събирателен център, както твърди защитникът на подс. Д..

На следващо място по делото се установява позоваването на ползваните резултати от приложените специални разузнавателни средства, без изричното им детайлно обсъждане. Запознаването с тях сочи, че те действително са издадени по друг повод, но ползването им по настоящото производство не е в нарушение на процесуалния закон с оглед изрично предвидената възможност за това в разпоредбата на чл.177, ал.2 от НПК. По-значимото обстоятелство, обаче е че въз основа на тях са извлечени само факти, свеждащи се до правените опити за регистриране на други депа за износ на дребни преживни животни в Турция и за срещи в тази връзка на свид. К. с други лица, което не е пряко относимо към процесната инкриминирана дейност и обвинението на подсъдимите В. и Д.. В частта им, касаеща проведената полицейска беседа със свидетеля К., който към този момент е бил със статут на задържано лице, без съмнение, изготвените веществени доказателствени средства (от приложени на 31.05.2012 СРС в сградата на ОД на МВР – Пловдив) също не са поставени в основата на фактическите изводи и не са заместили наличните непосредствено депозиранни пред съда показания на този свидетел. Същият е бил разпитван и пред двете съдебни инстанции, приобщени са показанията му в досъдебното производство чрез

коректно ползване на предвидената процесуална техника по чл.281 НПК, като казаното от него е съпоставяно с показания на свидетелите К.а, Т. и Ф., поради което не би могло да се приеме, че съдът е ценил именно оспорените като недопустими показания на лицето, депозиращи в рамките на проведена полицейска беседа. Нещо повече, пред въззивната инстанция свидетелите М. К. и К. К. са повторно изслушани, с което са проверени съответните изложени пред окръжния съд факти, като само част от тях – за предварителното познанство на М. К.а със свид. С., Ч. и Л.; за забавяне на товареното на животните в Румъния и причините за посещението на обекта в с. Караджово, са ползвани прочетените им показания от досъдебното производство, както изрично е уточнил съдът.

На следващо място по въпроса за ползването от съда справки за телефонни разговори между подсъдимите В. и Д. също не би могло да се приеме, че е налице допуснато процесуално нарушение. Този извод следва от констатираното коректно посочване единствено на извличащата се от справките информация за брой проведени разговори между лицата, като защитният довод за недопустимото приобщаване на същата без предварително разрешение от съд е основан единствено на обявената след инкриминирания период противоконституционност на съответния текст от Закон за електронните съобщения (чл.250в, ал.4 от него) с Решение на КС № 2/12.03.2015 г. по к.д. №8 от 2014 г. (обн. ДВ, бр.23/27.03.2015 г.). Така направеното възражение е неоснователно предвид нормативно предвиденото задължение в тази насока с разпоредбата на чл.159а от НПК, въведена с ДВ, бр.24 от 2015 г., но по-същественото е, че оспорването всъщност касае не факта на предоставената по посочения ред справка, а по-скоро изведения въз основа и на нея извод на съда за взаимната информираност на подсъдимите относно развитието на процесните събития и конкретно на съгласуваност в действията им. Последното, обаче е относимо към вътрешното убеждение на съда, чието формиране по процесуално издържан и неукорим начин въз основа на годни доказателства не може да бъде контролирано и подменяно от ВКС.

Относно оспорените протоколи за оглед на местопроизшествие следва да се посочи, че въззивният съд е провел разпит на участвалите в процесуалните действия поемни лица, неустановили различни факти от вече посочените от първата инстанция за реалното извършване на огледа и направата на снимките, фигуриращи в приложените към протоколите фотоалбуми. Действително за изводите относно иззетите животни и ушни марки поради липсата на одобрение от съда в тази им част изготвените протоколи не могат да се ползват като доказателствено средство, но по делото няма спор по въпросите относно наличието именно на процесните внесени от Румъния животни в събирателния център – предмет на извършения оглед, както и поставянето на предоставените на подс. Д. марки на мястото на наличните им такива, неиздадени от българската държава. В тази насока са всички свидетелски показания и съставените впоследствие според процесуалните изисквания протоколи за оглед на веществени доказателства, резултатите от които отново не са спорни и позволяват съпоставянето им с номерата на ушните марки, за които са били изготвени процесните предавателни разписки, а също и с описаните в протоколи за доброволно предаване от 31.05.12 г. от д-р Д. и от 02.06.12 г. за свалените ушни марки от заклани животни. Те са позволили и коректното експертно изследване на ушните марки (с ВМЕ – л.76, т.9 от досъд. пр-во), свалени от животните – с вероятен произход от Румъния, както и на поставените им впоследствие такива от различен вид – издадени от БАБХ и предназначени за ДПЖ за клане и износ за

трети страни, независимо от недотама категоричната позиция на вещите лица относно точния вид на първите.

Не е налице и допуснато процесуално нарушение с извършеното позоваване на резултатите от свалянето на данни от служебния компютър на подсъдимия Й. в Общинска ветеринарна служба гр. Садово. На първо място предаването му от страна на свидетеля Т. И. е напълно допустимо и приобщаването му по делото не е изисквало разрешение или последващо одобрение от съд, доколкото изземването на вещта е от служебно помещение по месторабота на подсъдимия, с оглед на което правата и законните му интереси не биха могли да се считат за накърнени. Самото сваляне на информацията, включително и възстановяването на изтритите файлове е сторено в рамките на извършен оглед на веществено доказателство в присъствието на поемни лица, като практически са спазени правилата по чл.163, ал.7 от НПК за изземване на компютърни информационни данни, доколкото е извършен запис на същите на хартиен и електронен носител в присъствието на поемни лица с участието на специалист – технически помощник. Следва да се отчете и че установените в резултат на това факти за наличието на документи – ветеринарно-здравен сертификат за домашни животни, предназначени за незабавно клане след внос и два броя предавателно –приемателни разписки не е спорно и се потвърждава от обсъдените обяснения на подс. Й. и доброволно предадените от подс. Д. документи.

За да приеме стойността от 184 654.60 лв. на процесните агнета – предмет на контрабанда, която покрива критерия за особено големи размери, съдът е изложил съображения (л.79 от мотивите), давайки отговор на всички направени в тази насока възражения на защитата, основаващи се на невъзприетото заключение на назначената във въззивното производство ветеринарномедицинска експертиза. Изводите на последната не са пренебрегнати, но са счетени за неотнормими към конкретното обвинение, поради което е изяснено защо е ползвано именно заключението по стоковооценъчната експертиза от досъдебното производство. Приетото като компетентно дадено и значимо в процесния случай експертно становище и поставянето му в основата на решаващите изводи относно стойността на предмета на престъплението е в съответствие с вътрешното убеждение на съда, а то е формирано без да са допуснати твърдените нарушения при оценката му, поради което за касационната инстанция не е налице правомощие да се намесва в нея. По останалите оспорени експертни изводи, касаещи реда за идентификация на животните, изискванията към депата за тяхното събиране в частта им, относима към въпроси с правен характер, дори да се приеме, че такива са поставяни недопустимо, следва да се посочи, че това не опорочава ползването им, тъй като независимо от възпроизвеждането им, очевидно те не са заместили дължимата от съда преценка в тази насока, а са послужили само за фактическите изводи по въпроси, за които са се изисквали специални познания – вида на използваните ушни марки, правилното им поставяне и отразяването им в информационната система на БАБХ; конкретното състояние на обекта в с. Караджово и здравословното такова на животните, макар и към 01.06.12 г. Относно оплакването за посочените дати на назначаване и изготвяне на част от експертните (очевидно невярно посочени преди инкриминирания период), обсъждането е безпредметно, доколкото няма спор, че това е сторено в рамките на образуваното наказателно производство, а тяхното невярно отразяване е резултат от технически пропуск.

Част от възраженията на страните в депозираните жалби и в устните прения по същество също са били многобройни и общо поднесени без разграничаването им по анализа на доказателствата и по съществуването на спора (относимо и за

обосноваване на част от касационните основания), което обяснимо е обусловило и затруднението за детайлното им отделно обсъждане от съда. Въпреки това не може да се счита, че те са останали извън вниманието му, тъй като цялостният прочит на изложените съображения дава отговор на защитните доводи изрично или съдържащ се в обосноваването на направените изводи, поради което неоснователно се отправя такъв упрек към дейността му. Следва да се отбележи и че макар в значителната си част оплакванията в жалбата от защитника на подс. Д. по същността си да касаят неподлежащата на касационен контрол обосноваване на съдебния акт, при обсъждането им на плоскостта на твърденията за неизвършен от съда пълноценен доказателствен анализ и неправилно формиране на вътрешното му убеждение, позволяващи прецизното и в пълнота изясняване на значимата за предмета на делото фактология, се установява тяхната несъстоятелност. Така основа на приетото представяне на сертификат от Д. в ОДБХ са приложените по делото писмени доказателства - копие от сертификат, представен от ОДБХ, посочен като разрешително от турските власти за внос на агнета от България и представен с писмо от 31.05.12 г. на подс. В. в качеството му на изпълнителен директор (на л.164, т.6 от досъд. пр-во) като част от цялата изисквана документация, свързана с издаване на разрешение за износ на „Л. С. И.“ ООД, както е счел съдът (л.340 от мотивите) без да е налице обръкване за друг обект. Коментираното разрешително (в превод е сертификат за контрол – на л.118-120, т.5 досъд. пр-во) за износ за 3000 глави агнета за клане е с № 690/23.05.12 г. и е издадено от Министерство на храните, земеделието и животновъдството на Република Турция на „Л. с. и.“ ООД. То не може да се счита за относимо за разрешен износ отново по искане на процесното дружество, но със заявление от 10.10.12 г. и за СЦ в с. Пробуда от 10.10.12 г., собственост на „А.“ ООД, на което се позовава защитата на подс. Д. и за което е предоставена информация от БАБХ (на л.398-401 от нохд № 380/14 г. на ОС – Пловдив, т.2).

На следващо място от значение за предмета на делото и конкретно за отговорността на подс. Д. е изясняването на собствената му дейност, за което съдът е положил процесуални усилия и е извел фактически изводи въз основа на цитираните свидетелски показания. По приетите факти за плащане на посочени свидетели за съдействие при поставяне на ушните марки съдът се е позовал на показанията на свидетеля Н. А., а за осигуряването именно от подс. Д. на превоз на животните до Турция оспореното от защитата обстоятелство касае не договорения от свидетелите К. превоз от Румъния. Предварителната информираност на свид. К. за изнасянето на румънските агнета впоследствие за Турция (съобразно предоставената му информация от друго лице за разрешително за 3000 бр., които да изнесат за Турция и за необходимостта от транспорт -5 курса по 600 бр. агнета) действително намира опора в показанията на свид. Ц. Т. за целия брой агнета и курсове от Румъния и е в известно противоречие с казаното от М. К., която твърди, че не са знаели за изнасянето на същите агнета за Турция, а и не са били подготвени за това, (което е наложило да се върнат в базата на следващия ден и да донесат ТИР карнет), но не променя надлежното извеждане на факта за организирането на транспорта за Турция именно от подс. Д.. За този извод е направено позоваване на показанията на К. и Т., според които на 30.05.12 г. на Д. са били предоставени транспортни документи, сред които и международни товарителници, независимо, че към този момент все още не ги е бил представил в митническата агенция. Тези свидетели ясно сочат и че Д. е обсъждал именно предстоящия транспорт за Турция и то след премаркиране на животните, като е заявил, че си има хора навсякъде.

По възражението от защитника на подс. В. за наличието на противоречие между диспозитивната и мотивна част на присъдата относно обвинението по чл.242, ал.9 НК и конкретно за предаването на ушните марки на Д. следва да се отбележи, че такова не е налице. Обективният прочит на изложените от съда съображения в тази насока позволява извода, че предаването на марките на подс. Д. е сторено не директно, а чрез указаното на свид. С. и придружаващата го свид. Д.а оставяне при охраната на ОДБХ, като предназначението им именно за първия е от решаващо значение за направения краен извод, поставен в основата на обвинението за оказано по този начин съдействие от подс. В.. Наред с това верен е и ясно направеният от съда извод за очевидната съгласуваност на обсъжданите действия при пристигането на подс. Д. на мястото и получаването на марките без дори съдържанието на кашона, в който са били поставени да е станало достояние на пазача и още преди оттеглянето на свид. С., който не е познавал подс. Д., но е провел разговор с него именно по този повод. Цялостно извършената преценка на хронологията по поръчване, доставяне и предаване на марките в спешен порядък и извън установения ред във ведомството, е дала основание за извода, че е било налице разпореждане на подс. В. за това, необяснимо при евентуална негова неяснота за действителното им предназначение.

В обобщение следва да се посочи, че неправилно от страна на защитата дадените в отменителното решение на ВКС указания, свързани с доказателствения анализ се интерпретират като такива за негодност на оспорените доказателствени източници и необходимост за тяхното изключване. Внимателното запознаване с касационното съдебно решение (на стр.13 от него) сочи, че е акцентирано на правомощията на въззивната инстанция да извърши собствена доказателствена преценка, включително да изключи всички негодни доказателствени източници, събрани в нарушение на установения процесуален ред, след което да обоснове фактическите си и правни изводи. Именно поради очевидно ясната си позиция за липсата на основание за изключване на оспорената част от доказателствата като годни да изяснят обстоятелства по делото, относими към предмета му и въз основа на новосъбраните потвърждаващи ги гласни доказателства, съдът отново се е позовал на същите, с което не е допуснал съществено процесуално нарушение.

Предвид тези съображения касационната инстанция счита, че при извеждане на значимите за решаване на делото обстоятелства и конкретно за обвинението по чл.242, ал.9 НК не е налице така сочения в жалбите от защитниците на подсъдимите Д. и В. процесуален пропуск, който да се оцени като съществен и да налага ново връщане на делото на въззивния съд. Не са допуснати и нарушения, накърняващи правото на защита на подсъдимите, свързани с игнориране на доводите им по приложение на закона, като несъгласието с дадения от съда отговор не сочи за наличието на подобен пропуск.

По оплакването за нарушение на материалния закон относно обвинението на подс. В. и подс. Д. по чл.242, ал.9 от НК.

Неоснователни са и оплакванията за неспазване на материалния закон, следващо от допуснати процесуални нарушения, свързани с изясняване на значимите за отговорността на подсъдимите обстоятелства. Обсъденото вече процесуално издържано установяване на фактите по делото, без данни за неясно формиране на вътрешното убеждение на съда или в нарушение на процесуалните правила, е обусловило и възможността за тяхната коректна правна оценка. Последната е в съответствие с материалния закон, който е приложен правилно.

Възраженията в жалбите относно реализирането на обективните и субективни признаци на престъплението приготвление за квалифицирана контрабанда, реализирано в съучастие между подсъдимите В. и Д. и неустановено по делото лице в голямата си част се основават на доводи за неправилни фактически констатации за съпричастността на В. и Д. чрез отделните посочени за всеки от тях действия, с които обективно е допринесъл за реализиране на деянието, което касае обосноваването на присъдата и не би могло да се обсъжда като касационно основание. Оспорено е и въведеното с обвинителния акт предварително сговаряне, за което е постановен оправдателен диспозитив, без това да препятства осъждането им за реализиране на деянието при съучастие помежду им, с което не е допуснато твърдяното нарушение от защитника на подс. Д..

При изяснената фактология по делото в съответствие с отправеното искане от страна на държавното обвинение апелативната инстанция е счела за неправилна преценката на окръжния съд за липсата на реализирано участие на подс. В. в приготвлението за контрабанден износ на процесните агнета за Турция. Правилно в тази насока са оценени действията му на 28 и 29.05.2012 г., с които е разпоредил заявката и предаването на използваните впоследствие ушни марки на подс. Д.. Моментът на предприемането на посочените действия (при съобщаване от свид. И. за внесените от Румъния агнета, регистрирани в националната система ВетИС.), както и реализирането им при очевидно несъобразяване с утвърдения ред за заявяване, доставка и разпределение на марките, несъмнено сочи, че те са били предназначени не въобще за нуждите на стопанствата, попадащи в района на ОДБХ – Пловдив, а за конкретното депо в с. Караджово и подготвяния от там незаконосъобразен износ на животните. Неоснователно от страна на защитата на подс. В. се акцентира на прието от фактическа страна негово единствено разпореждане към свид. С. да достави същите при охраната, тъй като това не опровергава извода за действителното им предназначение именно за подс. Д. (както вече бе уточнено по повод твърдяното противоречие в тази насока), на когото в крайна сметка е прието и да са предадени при тяхното доставяне в резултат на очевидно постигнатото съгласуване с него, а не по неясно усмотрение на свид. С..

Установената хронологично проследена деятелност на подс. Д. в периода 23.05-28.05.12 г., свързана с конкретно посочени негови действия - представяне в ОДБХ – Пловдив на сертификат № 690/23.05.12 г., издаден на „Л. С. И.“ ООД, подсигуряване на двете превозни средства за извършване на планирания превоз на животните до Турция (макар, че няма участие за организиране на превоза от Румъния), доставянето на ушните марки в събирателния център, осигуряването на лица, съдействащи на ветеринарния доктор за поставянето на марките, предприемане на консултация със служител на митническата администрация, подсигуряване на необходимите документи и ангажирането с набавяне на още такива за износа, обективно могат да се сметат за такива по естеството си предназначени да подсигурят средства и да създадат условия за извършване на престъплението контрабанда, поради което правилно са оценени като приготвление. Доколкото не е започнало изпълнителното деяние на подготвяното престъпление, то с основание не е обсъждано наличието на опит и не биха могли да се споделят доводите на един от защитниците за ненаправено разграничение в тази насока.

Установените подготвителни действия са относими към конкретното планирано престъпление и не може да се приеме, че в процесния случай е била изключена възможността за изпълнението му, както счита защитникът на подс. Д.

с възражението си за изначална невъзможност по този начин да се засегнат охраняваните обществени отношения, а оттам и за несъставомерност на деянието. В основата на този довод е поставено твърдението, че всички инкриминирани действия, дори да се сметат за насочени към подготовката за извършването на квалифицирана митническа контрабанда – снабдяването с ушни марки от подс. В. и тези на Д. - осигуряване на средства – представяне на сертификат за клане, организиране на превоз до Турция, доставяне на български ушни марки и плащане за поставянето им на мястото на румънските такива, провеждането на консултации със служител на митническа агенция, не са могли обективно да доведат до реализиране на целеното престъпление и поради това деянието е несъставомерно като приготвление. От значение в тази насока според защитата е също приетото от съда фактическо положение, че агнетата са били регистрирани както в международната система Трейсис, така и в тази на национално ниво „В.“ като пристигнали от Румъния, което е обуславяло несъмнена проследимост на произхода на животните, а също и посочване на действителния им произход във все още неизготвената към икриминирания момент, но необходима декларация за износ, съставяна по електронен път. С други думи независимо от всички подготвителни действия за превоз на румънските агнета, за снабдяване с български ушни марки и за премаркирането им и съставяне на списъци с тях, основното твърдяно недостоверно обстоятелство – произхода на животните – от България вместо от Румъния, не е могло да бъде така посочено в бъдещата митническа декларация. Тук е мястото да се акцентира на предоставянето на част от изискуемите документи на свид. С., на соченото от свид. И. обстоятелство за предстоящото идване на турски ветеринарен лекар и поставянето на холограмен стикер върху сертификат от официалния ветеринарен лекар за български произход, придружен със списък с ушните марки, какъвто също няма данни да е бил изготвен от подс. Й., който е бил и в отпуск. Едновременно с това е необходимо да се обсъди и това, че успешно извършените инкриминирани действия на В. и Д. са били само етап от подготовката на намисленото престъпление, а следващите и необходими подготвителни усилия за реализирането му са били прекъснати само поради разкриването на дейността. В показанията на свид. Р. С. (служител в митническа агенция „ДЕИ-2007“ ЕООД) и свид. Е. Х. (служител в Митница – Пловдив) са описани необходимите документи, прилагани към електронно подаваната митническа декларация, които са били указани на подс. Д. и с които той е започнал да се снабдява. Сред тях са транспортните и търговски документи за животните, както и ветеринарен сертификат и изрично пълномощно. Именно с оглед окомплектоване на пълния набор документи подс. Д. е получил ТИР карнети от превозвачите (подписани и подпечатани с отбелязана отправна страна – България и получаваща такава – Турция), а очакването му за изготвянето и на останалите необходими документи за износа до Турция има доказателствена подкрепа в показанията на свид. К. и свид. Т., пред които изрично е било заявено и че има хора навсякъде. Данни за предстоящото идване на турски лекар се съдържат в показанията на свид. И., както и в тези на полицейските служители, пред които подс. Д. изрично е заявил това. Възможността за издаване на сертификат с посочен български произход на животните очевидно е била налична чрез вписване на българските ушни марки, неправомерно поставени на животните и въведени в системата. В показанията на свид. К. и свид. Г. Г., а също и в приложените веществени доказателствени средства, изготвени въз основа на приложените СРС се съдържат достатъчно данни за съществуващата в периода идентична практика родените в Румъния агнета да се представят документално

като български и да се изнасят с неверни документи. В процесния случай несъмнено изяснените действия за регистриране на събирателния център, за премаркиране на внесените в него агнета като такива с произход в България, за осигуряването на транспорт до Турция, както и посещението в митническата агенция с оставените в нея превозни и търговски документи, очевидно са били предприети, за да се реализира износ без знанието и разрешението на митническите органи. Те са предшествовали съставянето и на останалите необходими за това документи с невярно съдържание - митническа декларация и ветеринарномедицинско разрешително с посочен в тях различен от действителния произход. Този извод не се променя от регистрирането на вноса им от Румъния в международната система „Трейсис“ (за страни от ЕС) и националната такава „ВетИС“, тъй като променената идентификация на агнетата осигурява именно вписването им като български, а достъпът на турската страна и до двете системи обективно не е бил наличен, което позволява предоставянето на разрешение и от страна на турския лекар. Следователно може да се заключи, че към края на инкриминирания период подготвителният процес за изнасянето им все още не е бил приключил, но не е била изключена възможността да се стигне до реализиране на престъплението. Поради това действията на подс. В. и подс. Д. обективно отстраняват част от спънките и могат да се квалифицират като приготвяне за контрабанда.

Проследяването на нормативната уредба относно установения ред за износ на дребни преживни животни не позволява да се счете за основателно и възражението от защитата на подс. Д. за наличието на последвал по-благоприятен закон (макар да е относимо повече за подс. В. по обвинението за престъпление по чл.311 НК относно истинността на издаденото удостоверение в частта му за едно от отразените обстоятелства), изключващ отговорността за приготвяне към митническа контрабанда. Последната в процесния случай се свежда до подготвяното пренасяне през границата на страната на дребни преживни животни – агнета, чийто износ не е поначало забранен, а е поставен под разрешителен режим, финално изискващ издаването на сертификат от органите на ОДБХ, поради това контрабандата им би била налична в случаите, когато липсва изискуемото разрешение, а пред съответния държавен орган и митническите органи, контролиращи наличието на разрешение, стоките са представени със заблуждаваща характеристика – техният произход, при което няма спор, че би се постигнало пренасянето им през границата на страната без разрешение на митническите органи. Установеният разрешителен режим е свързан с действалата към инкриминирания период инструкция за контрол на пратки дребни преживни животни, предназначени за износ за Република Турция, осъществяван от официалните ветеринарни лекари, отговорни за здравеопазването на животните, утвърдена със заповед № РД 11-422/09.04.12 г. на изп. д-р на БАБХ (л.63, т.4 досъд. пр-во). Съобразно нея одобрението и регистрацията на карантинни депа за износ се извършва по реда на Наредба № 17/17.11.2005 г., а с постигната договореност с МЗХЖ на Турция е установена забрана за преотстъпване на наематели одобрените карантинни депа, списък за които се изпраща на турската страна. Собственикът на карантинното депо писмено заявява пред изпълнителния директор на БАБХ желанието да заготвя и изнася пратки ДПЖ за РТ и писмено декларира, че произхода на ДПЖ е в България – родени и отгледани само в животновъдни обекти на територията на страната. Износ на ДПЖ, предназначени за незабавно клане, могат да извършват само собственици на СЦ, които имат разрешително за съответния вид и категория животни за Турция. Предвидена е

процедура за сверяване от частнопрактикуващ ветеринарен лекар, отговарящ за депото на ушни марки на постъпващите животни с вече регистрирането им от мястото на произход с ветеринарномедицинско свидетелство, издадено от информационната система на БАБХ – В., след което собственикът на депото уведомява официалния ветеринарен лекар за готова партида ДПЖ. Последният съвместно с ветеринарен лекар от Турция извършва проверка за здравния статус и за идентичността на партидата животни по системата и за произхода на животните. След това непосредствено преди натоварването на заготвените животни, се издава официален ветеринарен сертификат за износ и на първа страница се поставя холограмен стикер от турския лекар, както и на описа на индивидуалните ушни марки, който е неразделна част от ветеринарния сертификат.

С новоутвърдена инструкция от 01.06.2012 г. е предвидена същата процедура като предходната, но вече възможността за износ е предоставена и на наемателите на одобрени карантинни депа, а отдаването им под наем се разрешава при спазване на конкретно посочени изисквания. Новоприетата инструкция не дерогира изискването за български произход на изнасяните за Турция животни, което обстоятелство е основно относимо към разрешаването на износа, поради което и не може да се счете, че е последвал по-благоприятен закон по смисъла на чл.2, ал.2 от НК. Друг е въпросът, че износоът в нарушение на правилата, действали към датата на деянието и за чието спазване е установен митнически контрол, обуславя съставомерност на деянието като митническа контрабанда, независимо от последвалата промяна в условията за конкретния износ. Съобразно утвърдената съдебна практика (основана на мотивите в т.2, б. „в“ от постановление № 1/17.01.1983 г. по нд № 8/82 на Пленума на ВС) обсъжданото правило на чл.2, ал.2 НК е приложимо при изменение на наказателноправните норми, а не при промяната на законовата уредба, запълваща бланкетния състав на престъплението, в който случай е от значение правилото, действащо към момента на деянието (в този смисъл са Р 206/22.01.2020 г. по нд № 874/2019 г. ВКС, III НО, Р 170/16.12.22 г., нд № 785/22 г., ВКС, I НО).

Квалификацията на извършеното престъпление като приготвяне на контрабанда с предмет в особено големи размери и особено тежък случай е достатъчно ясно и подробно обоснована от съда, като изложените съображения за настъпилите негативни последици са съобразени с установените критерии в чл.93, т.8 от НК и се споделят изцяло без необходимост от преповтарянето им. По отношение на подс. Д. те са били изложени и от първоинстанционния съд (л.93 -94 от мотивите) с коректно отчитане естеството на деянието като подготвително, а с осъждането и на подс. В., апелативният съд правилно е акцентирал и на качеството му на високопоставен служител в системата на органите по безопасност на храните, както и на компрометирания авторитет на българските официални власти, широкия отзвук в обществото и грубото погазване на постигнатите междудържавни договорености.

Единствено относно квалификацията на деянието по ал.2, б.„д“ на чл.242 НК, а именно предметът на подготвяната контрабанда да е бил предназначен за търговски цели, следва да се отбележи основателност на защитните доводи, с които същата е оспорена. От една страна е било процесуално недопустимо осъждането на подс. Д. по този пункт от обвинението поради влязлата в сила спрямо него оправдателна част на първоинстанционната присъда (по аргумент от т.4 на ТР № 5/2018 г. на ОСНК на ВКС) - същата е била оспорена с въззивния протест, но потвърдена при първото въззивно и последвалото касационно

производство. Ето защо подлежи на отмяна атакуваната присъда в частта относно осъждането му за посоченото квалифициращо деянието обстоятелство. Отделно от това изначално, макар и да фигурира в обвинителната теза, същото обстоятелство не е било обосновано с каквито и да е фактически твърдения, които впоследствие да са били доказателствено обезпечени. Поради това и обяснимо въззивният съд не е могъл да изложи съображения в отговор на изрично направените защитни възражения срещу твърдяното предназначение на стоките. Макар то да е логично предполагаемо с оглед тяхното естество и количество, както и търговското качество на дружеството „Л. с. и.“ ЕООД, закупило животните от две румънски фирми, такъв несъмнен извод би могъл да се извлече само въз основа на изрични факти относно точното им предназначение за стоковия пазар, каквито не са приети от съда, а това обуславя и необходимостта от оправдаването на подсъдимия В. по посочената квалификация.

Ангажирането на отговорността на подс. В. и подс. Д. за реализирането на престъплението в съучастие помежду им и с неизвестен извършител не е в противоречие както с обвинителната теза (невъзприета изцяло поради оправдаването им за наличие на предварителен сговор помежду им), така и с принципната правната възможност приготвянето да се реализира от няколко лица, които действат координирано помежду си. Без основание в тази насока от защитника на подс. В. е съзряна противоречива позиция на съда относно съучастническите действия на последния, които били посочени като улесняващи деянието, тъй като осигурените от него средства за митническата контрабанда и предоставянето им чрез подс. Д. е било съгласувано помежду им, като обективно представлява дейност по смисъла на чл.17, ал.1 от НК. За разлика от помагача, който съдейства на извършителя, при приготвянето деецът реализира участие в подготовката, като създава предпоставки за изпълнение на замислено престъпление, към чието изпълнение все още не е пристъпено. С други думи, ако вече е започнало реализирането на изпълнителното деяние, независимо от кое лице, то само в този случай действията по създаване на условия за извършването му биха се оценили като помагачески.

Субективната страна на деянието също е правилно обсъдена от въззивния съд, като без основание от защитника на подс. Д. се твърди същата да е основана единствено на фактите за познанството му с подс. В., оказаното съдействие при попълването на ръкописен текст в заявлението за регистрация на събирателния център и сключването на договор за ветеринарно обслужване. Проследената в пълнота деятелност на лицето в инкриминирания период и цялостната ѝ преценка е дала основание за правилния извод, че разкрива формираните в съзнанието му представи за съпричастност към подготвяното изнасяне на животните от страната и то именно чрез невярното посочване на произхода им в митническите документи. Доводите в жалбата за незнание относно предназначението на пренесените от него ушни марки, както и за поръчаното на подс. Д. премаркиране на животните, но с различна от инкриминираната цел, се основават на некоректно изолирано разглеждане на всички действия на лицето. Първоначално оказаното съдействие при регистриране на центъра с посоченото предназначение само по себе си действително би могло да се счете за чисто техническо и неосъзнато като част от инкриминираната дейност, но не и при съвкупно анализирани и хронологично проследени останали действия на подсъдимия. Сред тях са както задържането на водачите на двете превозни средства за извършване на превоз към Турция и исканите от тях превозни документи за целта, така и реализираното посещение на митническата агенция и проведената консултация именно за износ

на животни за Турция. Заявените пред свидетелите К. и водачите Т. и Ф. възможности за уреждане на износа чрез „свои хора навсякъде“, а също и последващото поведение на Д. при възприемане на полицейските служители непосредствено преди пристигането им в центъра (изхвърляне на сим карта, поставена в ползван от него мобилен телефон) също разкриват осъзнатата му съпричастност именно към подготовката на контрабандния износ.

По отношение на подс. В. с основание в изготвените мотиви е акцентирано на фактите, свързани с неправомерното регистриране на депото, независимо, че те са оценени като реализиращи състава на длъжностно престъпление. Според касационната инстанция не е налице пречка неправомерната му деятелност извън инкриминирания период на деянието по чл.242, ал.9 НК да се ползва за изводите относно субективните му представи към последния, както е счел и съдът, акцентирайки на следващата от това информираност на В. за предназначението на центъра и за регистрирането му в нарушение на утвърдената процедура. Извън това, обаче за положителния извод относно ясно формираните в съзнанието му представи са изложени и други съображения, игнорирани от защитата, но също с решаващо значение за верността на крайния извод. Такива са обстоятелствата, при които са реализирани действията на В. по фактически оказаното съдействие именно при съобщеното му от свид. И. регистрирано внасяне на животните и свеждащи се до бързото осигуряване на марките (с разпореждане към пътуващите по друг повод командировани негови служители), както и начина на предоставянето им във владение на подс. Д. без тяхното предварително заприходяване в ОДБХ. Именно и поради това тези действия са правно оценени не като реализирано длъжностно престъпление (и за тях подс. В. е оправдан да са част от престъплението по чл.282 НК), а като съучастнически в приготвянето за контрабанда.

По жалбите от защитника на подс. Д. и от подс. Й. относно обвинението за престъпление по чл.311, ал.1, вр. чл.20, ал.2 и ал.4, вр. чл.26, ал.1 от НК.

Депозиранияте жалби касаят идентични доводи, позволяващи общото им обсъждане и се свеждат до твърдение за неправилно приложение на материалния закон с оглед несъставомерност на деянието и алтернативно за квалифицирането му като маловажен случай, както и несправедливост на наложените наказания поради времевата отдалеченост от инкриминираната дата.

При постановяване на присъдата относно това обвинение също не е допуснат процесуален порок, изразяващ се според подс. Й. в необсъдени възражения на защитата. Видно от изложените мотиви за осъждането на двамата подсъдими, въззивният съд е изразил пълно съгласие с изводите на първата инстанция, разграничавайки се единствено от преценката на случая за немаловажен, в която насока са изложени съображения, позволяващи както на подсъдимите да узнаят същите и да организират защитата си, така и да се осъществи надлежен касационен контрол.

Несъмнено установените факти във връзка с изготвянето на инкриминираните документи – приемо-предавателни разписки с № 27 и № 28 от 30.05.2012 г. и съдържащата се в тях невярна информация относно предоставянето на общо 1200 бр. ушни марки от подс. Й. в качеството на официален ветеринарен лекар на подс. Д. и на д-р К. като частнопрактикуващи ветеринарни лекари, са получили вярна правна оценка, поради което според касационният състав е налице законосъобразно осъждане на двамата подсъдими за престъпление по чл.311, ал.1, вр. чл.26, ал.1 от НК за подс. Й. като извършител, а подс. Д. като помагач.

На първо място следва да се посочи, че неоснователно се оспорва характеристиката на процесните приемо-предавателни разписки като официални документи по смисъла на чл.93, т.5 от НК с довода, че същите носят и подписа на лице, което не е длъжностно такова – подс. Д., което да поставя авторите им в равностойно положение и да изключва действията на подс. Й. именно в длъжностното му качество. Несъстоятелността на така застъпената теза следва от утвърденото разбиране в съдебната практика (основаващо се на разрешението в т.4 от постановление № 3/1982 на ПВС) за възможността в частта му, съдържаща заявеното удостоверяване от страна на длъжното лице, документът да е с официален характер, независимо от също подписалото го частно лице. Отделно от това несъмнено изяснената по делото фактология не установява възникването на други, различни от обсъжданите отношения между двете страни, подписали разписките, в която връзка те да са били изготвени. Точно обратното, съществуващите към процесния период ред и форма за предоставяне на марките (утвърден в БАБХ на основание чл.4, ал.3, т.5 от Наредба № 61 от 9 май 2006 г. за условията и реда за идентификация на животните, регистрация на животновъдните обекти и достъпа до базата данни за идентифицираните животни и регистрираните обекти, загл. преди изм. ДВ, бр.90/13 г.) от страна на длъжностното лице Й. в качеството му на официален ветеринарен лекар очертава изготвянето им именно в тази връзка, а отклонението от него е несъмнено и очевидно е целяло невярното документално отразяване на значими обстоятелства, сред които е не само местонахождението на ушните идентификатори, но и необходимостта от тяхното предоставяне и коректното им използване от частните ветеринарни лекари за идентификация на ДПЖ. Конкретните неверни обстоятелства са фактически налице – предоставянето на марките от подс. Й. (в двете разписки) в качеството му на официален ветеринарен лекар и местонахождението на 600 бр. от тях у д-р К. (в разписка № 28).

Принципно правилно е посоченото в жалбите, че за съставомерността на деянието е необходимо неверните обстоятелства да са свързани с правното значение на документа, но значимостта на това кое лице предава марките неоснователно се пренебрегва от жалбоподателите, тъй като удостоверителната функция на документите е относима както за проследяване на правомерното предоставяне на ушните марки, така и за последващото им включване в информационната система. С оглед установения ред за тяхното заявяване, предоставяне, поставяне и отчитане, извършвано от различни длъжностни лица (от директорите на ОДБХ до служители в нея, от официалните лекари и от частно практикуващите такива, сключили договори с ОДБХ) със съответно ниво на компетентност и достъп и до функциониращата електронна система, позволяваща проследимост на действията и контрол относно произхода и движението на ДПЖ, може да се направи извод, че не само фактическото местонахождение на марките е значимо обстоятелство, но и тяхното правомерно предоставяне от официалния лекар при установена необходимост и гаранция за коректното им използване впоследствие. Именно поради това и свидетелката П. Я. (служител в ОДБХ – Пловдив) в показанията си изяснява необходимостта от предоставянето на протокол за разпределяне на марките от официалния лекар, за да е възможно тяхното отразяване в системата като предадени на двамата частни лекари. Затова независимо от вярното в крайна сметка отразено местонахождение на част от ушните марки (тези у подс. Д. с разписка № 27), то недостоверно от страна на длъжностното лице Й. в двете разписки е посочен фактът на тяхното предаване

именно от него, като в една от тях е налице и невярно отразяване на получателя на 600 бр. марки, а именно д-р К..

Неоснователно с позоваване на чл.2, ал.2 от НК е оспорен и отказът на съда да приеме несъставомерност на деянието поради последвала промяна в реда за снабдяване с ушни марки на собствениците на ДПЖ и отпадането на изискването за съставяне на приемо-предавателни разписки. Съображения за това вече бяха изложени във връзка с обвинението по чл.242, ал.9 НК, като следва само да се посочи, че не е налице промяна в наказателния закон, а настъпилата такава след инкриминирания период в правилата, относими за съставянето на процесните документи не е от значение и не може да обуслови отпадане на съставомерността.

Правилно съдът е възприел обвинителната теза, според която само подс. Й. е извършител на престъплението по чл.311, ал.1 от НК, тъй като единствено той е длъжностно лице с удостоверителна компетентност в кръга на службата си по отношение на отразените в документите факти с правно значение (в този смисъл е и Р № 183/1989, ВКС, II НО). Поради това и поставянето на подпис от подс. Д. в документа не го прави извършител, в каквато насока се съдържа довод в жалбата от защитника му. Ангажирането на отговорността му в качеството на помагач е допустимо и произтича не от подписването на една от разписките, а от реално оказаното от него съдействие за изготвянето на неверните документи чрез предоставянето на списък с номерата на наличните вече при него марки, каквато всъщност е и описаната негова дейтелност в обвинителния акт. Макар съдът да е приел, че фактите по делото го очертават и като подбудител, каквото единствено качество твърди защитникът му, от значение е, че то не изключва помагаческата му дейност, а отговорността му не е допълнително отегчена с приетата негова инициатива за изготвяне на документите от подс. Й..

Субективната страна на деянията също е правилно изяснена с оглед съзнаването внасяне на неверни обстоятелства в процесните разписки от лице с длъжностно качество, като е налична и специфичната цел за използването им като доказателство за удостовереното в тях.

По въпроса за маловажността на случая извън изложените споделими съображения на апелативния съд, касационният състав намира за необходимо да отбележи, че дори да се счете, че по отношение на един от документите подс. Й. е бил поставен в ситуация да удостовери вече създалото се фактическо положение при ясно местонахождение на част от предадените не от него марки, то това по никакъв начин не е относимо за втория от тях (разписка № 28 – за предаване на марки на д-р К.), удостоверяващ невярно и предварителното им предоставяне на трето лице, въобще неуведомено за стореното. Немаловажността на случая е явно изводима и от реалната възможност чрез всяко от деянията да се придаде документална изрядност на практически реализираното неправомерното маркиране на внесените от Румъния животни като такива с български произход, което несъмнено е в противоречие с предназначението на предоставяните към този момент от държавата ушни марки и води до обществено вредни последици, засягащи не само сигурността на документооборота. Изводът за така очертаната конкретна тежест на деянието не се променя въз основа на изтеклия времеви период от деянието, на който се акцентира в жалбите на подсъдимите, тъй като значимостта на посоченото обстоятелство следва да се отчете не при квалифициране на извършеното, а при индивидуализацията на отговорността.

Относно касационното основание по чл.348, ал.1, т.3 от НПК

По оплакването за явна несправедливост на наложените наказания на подсъдимите, фигуриращо във всяка от касационните жалби, съдът прие, че същото е основателно по съображения, относими за всеки от тях, което позволява общото им обсъждане. Поначало извършеният от апелативният съд анализ при обсъждането на значимите за отговорността обстоятелства поотделно за подсъдимите е верен и задълбочен, при което наред с отчетената висока степен на обществена опасност на деянията на В. и Д. (произтичаща според съда от начина на извършването им и служебното положение на подс. В.), не са останали без нужното внимание и всички сочени от защитниците факти като намаляващи укоримостта на извършеното. Така вярно е преценено, че лицата са неосъждани (подс. Д. е осъден след инкриминирания период - на 02.04.13 г.), с добри характеристични данни, трудово и семейно ангажирани. За подс. В. в тази насока е отчетено и направеното признание относно престъплението по чл.311, ал.1 от НК.

Преимущественото наличие на посочените фактори в съвкупност с установяващата се по делото описана деятелност на подсъдимите лица, цялостно подчинена главно на приготвянето за квалифицирана контрабанда и то при разкриващата се далеч по-сериозна съпричастност на други лица в реализирането ѝ, според касационния съд позволява извод, че случилото се е инцидентна проява за жалбоподателите. Понастоящем за тях и най-лекото предвидено в закона наказание лишаване от свобода за съответните вменени им престъпления би се явило несъразмерно тежко дори само с оглед изтеклия значителен времеви период от деянията, самостоятелно обуславящ сериозно смекчаване на отговорността им. Същият е бил съобразен от съдилищата, като е вярно осъден и правилно преценяван в съответствие с процесуалното поведение на подсъдимите, неотразило се съществено на продължителността на процеса, но едновременно с това в крайна сметка в недостатъчна степен е оценен като неналагащ по-сериозна компенсация при отмерване на наказанията им. Именно в тази насока е необходима намеса на касационната инстанция, според която посоченият фактор има преимуществено значение в конкретния случай за справедливостта на наказанията и налага определянето им по правилата на чл.55 от НК. Отказът за прилагането им не е изрично мотивиран в съдебния акт, но с оглед позоваването на разпоредбата на чл.54 от НК очевидно се базира на неправилната преценка за липсата на такова изключително смекчаващо отговорността обстоятелство, при което справедливото санкциониране спрямо когото и да е от подсъдимите не би могло да се постигне и с най-лекото предвидено наказание в отделните престъпни състави, явяващо се несъразмерно тежко.

Приетите в случая за отегчаващи отговорността на подс. В. и подс. Д. фактори не са много на брой и са сведени до завишена степен на обществена опасност на деянието при задружното реализиране на престъплението по чл.242, ал.9, вр. ал.4, вр. ал.1, б. „б“ от НК, а относно престъплението по чл.282, ал.2 от НК е поставен акцент върху начина на извършване на деянията и служебното качество на В.. Степента на обществена опасност и на двете деяния е формално коментирана и напълно лишена от обосноваване при преценка съответността на наказанията, но практически също е оценена като завишаващ укоримостта на деянията фактор. Отчетеното съвкупно наличие на две квалифициращи деянието по чл.282, ал.2 от НК обстоятелства като отегчаващ фактор, каквито са отговорното служебно положение на подс. В. и настъпването на значителни вредни последици, е допустимо, но степента на обществена опасност в конкретния случай е ненапълно прецизно обвързана най-вече с настъпилите съставомерен за престъплението

общественоопасен резултат, вместо с негова конкретна особеност, която при съпоставянето му с престъпления с идентична правна квалификация да сочи за съществено отклонение на конкретния случай от типичния за престъплението по чл.282, ал.2, вр. ал.1 НК. Поради това и според касационния съдебен състав не би могло с посочените аргументи да се откаже приложимостта на обсъждания институт на смекчената отговорност. Последният е необходим най-вече защото процесът се е развил в неразумни срокове, както сам е приел съдът, проследявайки неблагоприятното му процесуално развитие. В тази връзка е достатъчно да се посочи, че въпреки фактическата и правна сложност на делото, все пак пред първата инстанция е било проведено съкратено съдебно следствие по чл.371, т.1 от НПК, а впоследствие с оглед предходното отменително произнасяне на ВКС, делото двукратно е разглеждано от въззивния съд с извършване на въззивно следствие, като само след постановяване на атакуваната присъда от АС – Пловдив до образуване на настоящото касационно производство е изтекъл период от две години и девет месеца. Констатираното цялостно забавяне на производството е със срок от над десет години и обективната му оценка като фактор с изключителен характер, налага справедливо компенсиране на всеки от подсъдимите, както следва:

1. За подс. С. В. и подс. П. Д. определените наказания лишаване от свобода за престъплението по чл.242, ал.9, вр. чл.20, ал.2 по реда на чл.55, ал.1, т.2, б. „б“ от НК е необходимо да се заменят с наказание „пробация“ в близкия до минималния размер от по осем месеца с налагане на двете задължителни пробационни мерки – „задължителна регистрация по настоящ адрес“ с периодичност два пъти седмично и „задължителни периодични срещи с пробационен служител“.

Спрямо подс. П. Д. правилно с присъдата е приложена разпоредбата на чл.25, ал.1, вр. чл.23, ал.1 от НК, като е определено общо най-тежко наказание измежду наложеното му по настоящото производство и това по нохд № 1709/2011 г. на РС - Пловдив, тъй като деянията и по двете осъждания са извършени преди да е имало влязла в сила присъдата за което и да е от тях. Наложено общо наказание от три години лишаване от свобода е по-тежкото по нохд № 1709/11 г. и следва да остане непроменено, който извод е относим и за извършеното със съдебния акт зачитане на предварителното задържане и по двете производства, а именно от 13.08.2010 г. до 17.08.2010 г., както и от 30.05.2012 г. до 12.06.2012 г. Постановеното на основание чл.66, ал.1 от НК отлагане на ефективното изпълнение на наказанието е правилно счетено за допустимо с оглед наличието на основания за това, като единствено при вече отчетената времева отдалеченост на деянията се налага коригиране на отмерения за това изпитателен срок до минималния законов размер от три години, с изтичането на който може да се прогнозира в достатъчна степен постигането на целите по чл.36 от НК.

2. За престъплението по чл.282, ал.2, вр. ал.1 от НК на основание чл.55, ал.1, т.1 от НК на подс. С. В. следва да се наложи наказание лишаване от свобода под законовия минимум от една година, а именно за срок от десет месеца.

Оплакването в жалбата от подс. В. относно основанието по чл.348, ал.1, т.3 от НПК е заявено общо и касае оспорване на постановената присъда във всичките ѝ части, включително и за осъждането по чл.311, ал.1 от НК, независимо от липсата на изложени доводи за него по предходно обсъдените касационни основания. Поради това и с оглед постигане на съразмерно санкциониране на подсъдимия В. по отделните му обвинения, според касационната инстанция се налага внасяне на корекция и в потвърденото от АС – Пловдив наказание лишаване от свобода за срок от една година за престъплението по чл.311, ал.1 от НК, което на основание

чл.55, ал.1, т.2, б. „б“ от НК също следва да бъде заменено с пробация за срок от осем месеца при двете задължителни пробационни мерки.

На основание чл.55, ал.1, ал.3 от НК наложеното поотделно за всяко от престъпленията по чл.282, ал.2 и чл.311, ал.1 от НК наказание „лишаване от права“ по чл.37, ал.1, т.6 от НК, а впоследствие и присъединено с атакуваната присъда към основната обща санкция за срок от три години следва да бъде отменено. В основата на решението в тази насока стои отново необходимостта от подходящо и справедливо компенсиране на лицето за забавеното наказателно производство, в рамките на което практически не се е ползвал от възможността да упражнява дейност, свързана със заемане на длъжност в БАБХ.

Така променените наказания спрямо този подсъдим, налагат и различно произнасяне по приложението на чл.23, ал.1 от НК, като общото най-тежко наказание за трите престъпления следва да е най-тежкото такова, а именно лишаване от свобода за срок от десет месеца. Изпълнението му подлежи на отлагане по реда на чл.66, ал.1 от НК предвид наличието на предпоставките за това, както е счел и въззивният съд, но определеният изпитателен срок от четири години се явява несъразмерен и ненужно дълъг с оглед вече посочените съображения и най-вече при преценка личността на подсъдимия. Последната позволява извод, че и с минималния срок от три години би се постигнало нужното въздействие спрямо него, каквото всъщност би следвало да е произвел и изтеклият до момента времеви период, през който лицето е търпяло ограниченията, налагани от воденото наказателно производство без да се констатират каквито и да е други негови неправомерни прояви.

3. Относно наложените наказания на **подсъдимите Й. и Д.** за престъпление по чл.311, ал.1, вр. чл.20, ал.2 (и ал.4 за подс. Д.), вр. чл.26, ал.1 от НК – осем месеца лишаване от свобода, чието изтърпяване е отложено по реда на чл.66, ал.1 от НК, ВКС счита, че същите на основание чл.55, ал.1, т.2, б. „б“ от НК следва да бъдат заменени с наказание пробация при двете задължителни пробационни мерки – „задължителна регистрация по настоящ адрес“ за минималния срок от шест месеца с периодичност два пъти седмично и „задължителни периодични срещи с пробационен служител“ също за срок от шест месеца. Така индивидуализирано наказанието за всеки от подсъдимите се явява справедливо и съответстващо на степента на обществена опасност на конкретното деяние, но и на личността на всеки от тях, не се явява непосилно тежко и е в състояние да постигне целите на индивидуалната и генерална превенция. При данните по делото за личността им, трудовата и семейна ангажираност, съдът счита, че за постигане на положително въздействие спрямо тях не се налага както по-продължително прилагане на пробационните мерки, така и определянето и на трета пробационна мярка, тъй като евентуалното процедиране по този начин би се явило безсмислена репресия.

По изложените съображения ВКС счита за частично основателни депозираните жалби, като съгласно изложеното относно съставомерността и квалификацията на деянието по чл.282, ал.2 НК подс. В. следва да бъде оправдан за квалификацията на престъплението като продължавано такова, както и същото да е реализирано чрез нарушение на чл.137, ал.6 от ЗВМД, извършено на 03.05.2012 г. и изразяващо се в разпореждане за вписване в регистъра на процесния животновъден обект съобразно повдигнатото обвинение.

По обвинението спрямо подс. В. и подс. Д. за престъпление по чл.242, ал.9, вр. ал.4, вр. ал.1 от НК също се налага изменение в атакуваната присъда, съобразно посочените съображения. Подсъдимият В. следва да бъде оправдан за това приготвянето към контрабанда да е по отношение на с.и за търговски цели в

големи размери, т.е. за квалификацията на деянието по б. „д“ на чл.242, ал.1 от НК. В частта относно осъждането на подс. Д. за същото квалифициращо обстоятелство, с оглед влязлото в сила оправдаване с първоинстанционната присъда, атакуваната въззивна такава подлежи на отмяна.

Приетата основателност на всички жалби в частта им относно наказанието налага изменение на обжалваната присъда на АС- Пловдив в посочения по-горе смисъл. Извън това при липсата на основание за внасяне на други промени в съдебния акт, в останалата му част същият следва да се остави в сила.

Така мотивиран и на основание чл.354, ал.2, т.1, вр. ал.1, т.4 и чл.354, ал.1, т.2 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 260003 от 07.04.2021 г., постановена по ВНОХД № 343/2019 по описа на АС- Пловдив, като на основание чл.304 НПК признава подсъдимия **С. В. В.** за невиновен и го оправдава за това:

- по обвинението престъплението по чл.282, ал.2, вр. ал.1 от НК да е продължавано съгласно чл.26, ал.1 НК, както и във връзка с обвинението за нарушение по чл.137, ал.6 от ЗВМД на 03.05.2012 г. за вписване в регистър на животновъдните обекти на ОДБХ – Пловдив на Събирателен център с рег. № 4117-0100;

- по обвинението предмет на контрабандата по чл.242, ал.9, вр. ал.4, вр. ал.1, б. „б“, вр. чл.20, ал.2, вр. чл.17, ал.1 от НК да са с.и за търговски цели в големи размери по б. „д“ на чл.242, ал.1 от НК.

ОТМЕНЯ въззивната присъда в частта, с която подс. П. Д. е признат за виновен по обвинението предмет на контрабандата по чл.242, ал.9, вр. ал.4, вр. ал.1, б. „б“, вр. чл.20, ал.2, вр. чл.17, ал.1 от НК да са с.и за търговски цели в големи размери по б. „д“ на чл.242, ал.1 от НК.

ИЗМЕНЯ присъдата в частта относно наложените наказания на подсъдимите, както следва:

НАМАЛЯВА на основание чл.55, ал.1, т.1 и ал.3 от НК наложеното по чл.282, ал.2, вр. ал.1 от НК на подсъдимия **С. В.** наказание „лишаване от свобода“ от две години на десет месеца, като отменя наложеното наказание „лишаване от право да заема длъжност в БАБХ“ за срок от три години;

ЗАМЕНЯ на основание чл.55, ал.1, т.2, б. „б“ от НК наложеното по чл.242, ал.9, вр. ал.4, вр. ал.1, б. „б“, вр. чл.20, ал.2, вр. чл.17, ал.1 от НК на подсъдимия **С. В.** наказание „лишаване от свобода“ с наказание „пробация“ при следните пробационни мерки: задължителна регистрация по настоящ адрес за срок от осем месеца с периодичност два пъти седмично и задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от осем месеца;

ЗАМЕНЯ на основание чл.55, ал.1, т.2, б. „б“ и ал.3 от НК наложеното по чл.311, ал.1 от НК на подсъдимия **С. В.** наказание „лишаване от свобода“ за срок от една година с наказание „пробация“ при следните пробационни мерки: задължителна регистрация по настоящ адрес за срок от осем месеца с периодичност два пъти седмично и задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от осем месеца, като отменя наложеното наказание „лишаване от право да заема длъжност в БАБХ“;

НАМАЛЯВА наложеното на **С. В.** на основание чл.23, ал.1 от НК общо най-тежко наказание „лишаване от свобода“ от две години на десет месеца, като

НАМАЛЯВА определения на основание чл.66, ал.1 от НК изпитателен срок от четири на три години;

ЗАМЕНЯ на основание чл.55, ал.1, т.2, б. „б“ от НК наложеното по чл.242, ал.9, вр. ал.4, вр. ал.1, б. „б“, вр. чл.20, ал.2, вр. чл.17, ал.1 от НК на подсъдимия **П. Д. Д.** наказание „лишаване от свобода“ за срок от две години с наказание пробация при следните пробационни мерки: задължителна регистрация по настоящ адрес за срок от осем месеца с периодичност два пъти седмично и задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от осем месеца;

НАМАЛЯВА от четири на три години определения на основание чл.66, ал.1 от НК изпитателен срок, за който спрямо подс. **П. Д.** е отложено изпълнението на общото наказание „лишаване от свобода за срок от три години по настоящото дело и по нохд № 1709/2011 г. на РС – Пловдив;

ЗАМЕНЯ на основание чл.55, ал.1, т.2, б. „б“ от НК наказанието „лишаване от свобода“ за срок от осем месеца, наложено на всеки от подсъдимите **Й. А. Й. и В. И. Д.** по чл.311, ал.1, вр. чл.20, ал.2, (вр. ал.4 за подс. Д.), вр. чл.26, ал.1 от НК с наказание „пробация“ при следните пробационни мерки: задължителна регистрация по настоящ адрес за срок от шест месеца с периодичност два пъти седмично и задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от шест месеца.

ОСТАВЯ В СИЛА присъдата в останалата ѝ част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

ОСОБЕНО МНЕНИЕ

На съдия Спас Иванчев,

по касационно дело 59 по описа за 2024 г. на ВКС

Считам, че следва да изразя настоящето особено мнение с оглед несъгласието ми с окончателно произнасяне на касационния състав във връзка с обвинението по чл.282 от НК по отношение на подс. **С. В. В.**

Съгласен съм с оправдателната част на решението по отношение на чл.26, ал.1 от НК и относно вписването в регистър с нарушение на чл.137, ал.6 от ЗВМД, доколкото последното покрива признаците на деяние от състава на чл.311 от НК.

Считам обаче, че вменените нарушения на служебни задължения, произтичащи от инкриминираното вписване в регистъра представляват общественоопасни последици от деянието, съставляващо престъпление по чл.311 от НК.

Това са непредаването за регистрация в деловодството на ръководената от него служба на заключение за извършена на животновъден обект (за който е наредил вписването в регистъра), както и неиздаването на заповед за заличаването на регистрацията на събирателния център (чието вписване е разпоредил).

Мнението ми е, че това изпълнително деяние, очертано от два пъти на брой бездействие, не може да бъде предмет на самостоятелен престъпен състав, доколкото по същество се изисква от дееца да поправи вредата от собствените си престъпни действия, като ако не го стори, се приема от държавното обвинение, въззивният състав и настоящето мнозинство, че е извършил отново престъпление.

Действително е препоръчително да го стори, но според мен не може да се ангажира отново/повторно наказателната му отговорност за това по същество бездействие, тъй като се нарушава принципа „ne bis in idem“. Освен от правна логика, подобно изискване по отношение на този подсъдим е лишено и от чисто житейско основание.

При всички случаи е необходимо подобно дискусивно решение да бъде предмет на обсъждане отново във въззивния състав, за да могат страните да вземат отношение, както защитата, така и представителите на държавното обвинение.

Това налага изцяло отмяна на атакуваната присъда и връщане на делото за ново разглеждане, в какъвто смисъл е и моето особено мнение.

Водим от горното, подписах касационното решение с настоящето особено мнение.

Съдия при ВКС:

(Спас Иванчев)